

МІСЛА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Великоднє послання Архиєпископа і Митрополита Львівського Української Греко-Католицької Церкви

**ВСЕСВІТЛИШИМ ТА ВСЕЧЕСНІШИМ ОТЦЯМ,
ВИСОКОПРЕПОДОБНИМ І ПРЕПОДОБНИМ ОТЦЯМ,
ЧЕНЦЯМ ТА ЧЕРНИЦЯМ,
ДОРОГИМ ТА ДОСТОЙНИМ МИРЯНАМ
ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ**

Христос воскрес!

Дуже швидко приближуємося до іншого життя, відмінного виміру, незнамого нам, до вічності, до зустрічі з нашим Спасителем у небесній радості та вічному щасті! Кожен рік, місяць, день – дзвоник до побачення віч-на-віч з Богом, нашим милосердним Батьком! Бажаємо зустрітися духовно живими, оправданими милосердям Бога, воскреслими у радості та щасливими назавжди у небесному Царстві! Надіємося почути лагідні слова Сина Божого, слова оправдання: «Прийдіть, благословенні Отця Мого, візьміть у спадщину Царство, що було приготоване вам від створення світу» (Мт. 25, 34).

А Син Божий пройшов нелегкий шлях до воскресіння? Від народження переслідуваний, потім не сприйманий своїм людом, якому чинив дуже багато добра; Його гонили, цькували, погрожували вбивством; вкінці, зражений своїм учнем, несправедливо засуджений, катований та розп'ятий, помер на хресті. Ісус сам про себе сказав апостолам: «І насміхатимуться з Нього, плюватимуть на Нього, бичуватимуть Його й уб'ють; Він же по трьох днях воскресне» (Мр. 10, 34). Спаситель заповідав дуже гірку долю своїх останніх днів життя на землі, але після них настала перемога – славне воскресіння!

«Знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, вже більше не вмирає: смерть над Ним більше не панує» (Рм. 6, 9). Закінчилися тривожні та жорстокі дні. Христос переміг, Він помер, але воскрес! Воскреснути – означає жити вічно, уже ніколи не вмирати. Бог, Творець людства, кличе усіх до вічного життя!

Подібно станеться з кожною людиною, яку Ісус Христос воскресить, щоб жити іншим життям: радісним, світлим. Усі народи приречені жити вічно у щасті або покаранні? «І вийдуть ті, що чинили добро, на воскресіння життя. А ті, що зло чинили, – воскреснуть на суд» (Ів. 5, 29). Бог воскресить усіх: добрих і злих, праведних і грішних; тільки одних – для слави, інших відкине геть, як проклятих, у вогонь вічний, приготований дияволу й ангелам його (пор. Мт. 25, 41).

Люди, мешканці землі, мають можливість перебувати у вічному сяйві та здобути беззмінну радість. І ми також належимо до таких. Щоденно необхідно жити пам'яттю про воскресіння, бо це – велика правда, про яку з дорогою душею свідчили апостоли (пор. Ді. 4, 33), свідки опустілого гробу, посвідчувачі приходу до них воскреслого Спасителя та очевидці Його вознесіння на небо.

Правду про воскресіння намагалися перекинути юдеї, які дали гроші воякам, щоб ті твердили, ніби учні вкрали мертве тіло Спасителя з гробу (пор. Мт. 28, 11-13). Але не було чути й ніде не описано, ніхто не зустрів того, щоб учні показували тіло Спасителя, хизувалися тим, бо іншої причини викрадення неможливо придумати. Такої правди й потіхи не вдалося б утримати у тайні! Правда, у гробі залишилася лише плащаниця – полотно, яким загорнули мертве тіло Спасителя. Христос воскрес, і, як пише апостол Павло: «Бог же і Господа був воскресив – та й нас воскресить своєю силою» (1 Кр. 6, 14).

Вірний Богові люд має чим гордитися, бо Господь усіх померлих оживить, як написано: «Сіється тіло тваринне, а постає тіло духовне...» (1 Кр. 15, 44). У небі усіх оправданих Господь обдарує духовним безсмертним осяяним тілом! Праведні засяють немов потужні світила, будуть прозорими, пахучими і чистими, а осуджені покриватимуться постійною кіптявою, чорнітимуть і видаватимуть смердючий запах. Вистарчило б одного сморідного трупа із пекла, щоб на землі загинув увесь люд від його отруйного запаху. Усі воскреснуть для радості й горя «раптом, в одну мить, при сурмі останній; засурмить бо, і мертві нетлінними воскреснуть, і ми перемінимся» (1 Кр. 15, 52). Відмінна переміна, розділення на вірних Богові та його ворогів, на переможців і здоланих дияволом.

Дорогі сестри і брати! Радіємо воскресінню Христовому, бо Він, Господь, визволив нас від вічної неволі ворогів. Дякуємо нашому люблячому та милосердному Богові за Його превелику любов до нас, людей, Його створіння. Благословимо нашого милосердного Господа й благаємо Його благословення для нас та усіх мешканців землі. Христос воскрес, і нічого не могло завадити Йому, щоб вийти з гробу, про що Він часто згадував своїм учням за життя на землі. Апостоли тоді занадто тим не переймалися, бо вони більше «сподівались, що це Він той, Хто має визволити Ізраїля...» (Лк. 24, 21), – а вже третього дня після Його смерті переконалися, що гріб, як свідок воскресіння, був порожній. І тепер відважно лунало слово: «воскрес!» – і ця правда передавалася від серця до серця, що голосно звучала й радісно сприймалася на слух! Апостол народів проголосив: «Христос Ісус, який умер, ба й воскрес, що по правіці Божій, – Він заступається за нас» (Рм. 8, 34). Тому ми і маємо заступника Сина Божого.

Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй нас, грішних! Пресвята Богородице, виблагай нам віри в Бога, любові до Нього й ближніх, прощення провин, миру в Україні та усьому світі! Хай радість Христового воскресіння проникне у кожне серце мешканців нашого краю: немовлят і дітей, молоді і старших, здорових і хворих, військових й полонених, біженців, поневолених, в'язнів! Хай зростає віра у воскресіння Христове та воскресіння Ним усіх людей!

**Христос воскрес! Воїстину воскрес!
Благословення Господнє на Вас!
† ІГОР,
Архиєпископ і Митрополит Львівський**

Дано у Львові при Архикафедральному соборі святого великомученика Юрія в день переставлення святого Методія, учителя слов'янського

• ТРАВЕНЬ •
2016 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
123 / 5

МИТРОПОЛИТ ЛЬВІВСЬКИЙ ІГОР МОЛИТВОЮ ВШАНУВАВ ЖЕРТВ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ

У тридцять річницю Чорнобильської катастрофи Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, вшанував пам'ять загиблих ліквідаторів наслідків аварії молитвою в Архикатедральному Соборі святого Юрія. Разом із Митрополитом молились о. Роман Кравчик, адміністратор Собору св. Юрія та о. Микола Пришляк, голова комісії у справах екології Львівської архiepархії УГКЦ. По завершенні молитви Митрополит Ігор виголосив слово з нагоди 30-ої річниці Чорнобильської катастрофи:

«Достойні сестри і брати,

ми молилися Панахиду в пам'ять жертв Чорнобильської трагедії. Прошло уже чимало часу, але негативні наслідки тривають, припускаємо, що багато хвороб пов'язані з цією трагедією, бо розпад хімічних елементів триває й приносить шкоду населенню. Люди якось спокійно ставляться до цього, можливо, воно й добре, бо гірше було б, коли люди думали б про це та гнітили себе. Спокійно - тому що це невидима дія атомів, які розпадаються, але видимі наслідки, які ранять та поволи вбивають здоров'я людей.

Пам'ятається, що це була Лазарева субота, бо Великдень 1986 року святкували 4-го травня. Того року ті дні були дуже спекотними, температура трималася +25°C і вище, сонце палило, а тут ще й вибух четвертого енергоблоку на Чорнобильській АЕС. Аварія на четвертому енергоблоці Чорнобильської АЕС сталася 26 квітня 1986 року, внаслідок якої радіоактивного забруднення зазнало 145 тис. кв. км території колишнього СРСР із населенням 6 млн. 945 тис. людей. Ця аварія є найбільшою техногенною катастрофою ХХ сторіччя. Звичайно, що в радянському союзі «не було жодних катастроф», негативних проявів, людських трагедій тощо. Не вільно було говорити про такі випадки. Тому усе було продумано та з погрозами замовчувалося. Лише закордонні сигнали збудили керівників в СРСР, які неохоче пояснювали, що нічого, занадто аварійного не відбулося, мовляв, усе поволи залагодять... На місце катастрофи їхали молоді люди, які наражали себе на небезпеку, рятуючи інших, багато загинуло, другі були поранені радіацією. Керівники держави та міста Києва відправляли своїх дітей у Крим та віддалені місця, самі по можливості виїздили, а в Києві відбувся парад пролетаріату 1-го травня, щоб не показати страху та не проявити слабкості. Про людей та їхнє здоров'я не турбувалися. Міри по ліквідації приймалися повільно, була розгубленість, хоч радянське керівництво цього не показувало... Негативні наслідки тривають по сьогодні, а вони небезпечні тим, що діють у невидимий спосіб, пораняють здоров'я людини. Звичайно, що хвороби, які проявляються в Україні, багато чому пробиваються від Чорнобильської катастрофи. Мабуть, ще довго гіркі плоди різних хвороб буде пожинати наш народ.

Молимося до Бога про помилування тих, хто відійшов до вічності, рятуючи свій народ від гірших наслідків. Багато героїв, мужніх та відважних чоловіків й жінок знайшлося під час ліквідації небезпечних наслідків Чорнобильської АЕС. Багато секретів пов'язаних з цією аварією ми не будемо знати ніколи, бо немало документів вивезено у Росію. Ми дякуємо усім тим, хто брав участь у ліквідації цієї небезпеки, багатьом посмертно, молимося за них! Дякуємо та схилиємо голови перед багатьма тими, кого Господь береже при життю, які не жаліли себе, свого життя, рятуючи життя іншим! Хай Бог благословить відважних та мужніх осіб-ліквідаторів, силою духу та добрим здоров'ям! Господи, дай нам спокою, злагоди та миру!»

+ ІГОР

Митрополит Львівський, УГКЦ
26 квітня 2016 р. Б. Архикатедральний Собор
Святого Юрія, м. Львів

Єпископи Львівської архiepархії УГКЦ відвідали парафії м. Львова

Уже традиційно у Страсну п'ятницю Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський, молиться біля плащаниць у різних парафіях Львівської архiepархії. Ось і цього дня владика Ігор разом із Преосвященним владикою Володимиром, єпископом-помічником Львівської архiepархії, відвідали низку парафій м. Львова: Успення Пресвятої Богородиці (вул. Максимовича), храм Блаженних мучеників УГКЦ (вул. Стрийська, 29), Блаженного Климентія Шептицького (вул. Кривоноса, 1), Соціальний центр сестер-служебниць (вул. Равська, 6), св. муч. Віри, Надії, Любові та їх матері Софії (вул. П. Орлика), храм Ікони Пресвятої

У Світлий вівторок Преосвященний Володимир (Груца), єпископ-помічник Львівської архiepархії, побував із пастирським візитом у парафії Різдва Пресвятої Богородиці, що у родинному селі Тернава Старосамбірщині.

У День Молоді владика Венедикт побував у салезіян

Щороку у Квітну неділю наша Церква відзначає День молоді. З цієї нагоди Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архiepархії, звершив пастирський візит до парафії Покрову Пресвятої Богородиці, що у Львові на вул. Личаківській. Воно й не випадково, адже харизмою салезіян є саме праця з молоддю.

Під час пастирських відвідин владика Венедикт звершив Архiepрейську Божественну Літургію, виголосив проповідь та рукоположив у дияконство Романа Бабія.

Звертаючись до вірних, архiepрей промовляв: «Скажи мені, що ти думаєш, і я скажу, яким ти будеш. Скажи мені, які ти маєш мрії, і я скажу, ким ти станеш. Погляньте, як дуже часто наші думки стають реальністю, переходять у спосіб нашого життя. Погляньмо на наше життя:

У п'яту неділю Великого посту нововисвячений владика Володимир (Груца) відвідав своїх співбратів у Кохавині. Воно й не випадково, адже до часу єпископських свячень Кир Володимир був магістром новиків Львівської провінції редемпто-

Богородиці Всецариці (УПЦ КП) (вул. П. Орлика, 1), храм блаженного свщмуч. Миколая Чарнецького (вул. Під Голоском). Під час відвідин миряни та священники мали змогу розповісти єпископам про парафіяльне життя.

По завершенні відвідин архiepрей відбули до Архикатедрального собору св. Юрія, де звершили Єрусалимську Утреню.

Владика Володимир відвідав своє родинне село

Щирими привітаннями та відкритими серцями єпископа вітала уся парафіяльна спільнота його рідного села на чолі із місцевими священниками.

Тут, місцевому храмі, владика Володимир звершив Архiepрейську Божественну Літургію та виголосив проповідь. Зворушені односельці словами вдячності звернулися до високого гостя та на пам'ятку подарували йому архiepрейські ризи. У свою чергу, архiepрей подарував парафіяльній спільноті с. Тернава напрестольне Євангеліє. А на згадку про ці відвідини було зроблено спільну світлину.

більшість із того, про що ми мріяли чи бажали – воно сталося. Воно й не випадково, бо Бог дає найкращі обставини для нашого освячення і спасіння. Бог дає найкращі обставини, щоб ми свідчили про Нього».

Завершився пастирський візит єпископа урочистою молитвою «Боже великий, єдиний» та архiepрейським благословенням.

Нововисвячений єпископ відвідує своїх співбратів

ристів саме в монастирі св. Герарда (Кохавина-Гніздичів).

Тут, у монастирському храмі Покрови Пресвятої Богородиці, Преосвященний Володимир звершив Божественну Літургію. У своєму пастирському слові архiepрей наголосив, що проблема сучасної України – корупція, а найгірше те, що всі з тим змирилися і ні в кого вона вже не викликає спротиву.

Після завершення Літургії владика, дякуючи всім, уділив архiepрейське благословення, а відтак вирушив до людей, сповнюючи свою кохавинську традицію – нести радість людям і після Святої Літургії.

Митрополит Ігор освятив новозбудований храм у с. Куровичі

городиці. Щоб його освятити, сюди із пастирським візитом прибув Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський. Високого гостя вітала дружня парафіяльна спільнота зі своїм адміністратором о. Тарасом Куртинюком та запрошеними священиками.

«Радію тим, що ви спорудили цей Божий храм, приймаючи всебічну участь в його постанні. Ви побудували святиню в період тяжкого економічного стану в

державі. Господь є з вами, він надихав різних благочинних осіб, ваші серця, щоби спорудити святую будівлю. І вона стоїть, сьогодні ми її посвятили», – так промовляв архієрей до зворушених парафіян під час своєї проповіді.

Завершився пастирський візит архієпископа словами вдячності вірних, архієрейським благословенням та спільною світлиною на згадку про цю важливу подію.

У с. Куровичі на Золочівщині постав новий храм, посвячений Благовіщенню Пресвятої Бо-

«Навколо Ісуса» – зустріч дітей зі священничих родин

У передвеликодній час у приміщенні Львівської духовної семінарії Святого Духа, що у смт Рудно, відбулася евангелізаційна зустріч дітей зі священничих родин на тему «Навколо Ісуса». Цікаві та змістовні науки с. Вероніки зі Згромадження св. Йосифа, неповторна атмосфера добра, взаєморозуміння і любові, арт-терапія, дружні бесіди та вправи на самопізнання сприяли духовному оновленню підлітків. Щира сповідь та молитва з прекрасним музичним супроводом братів-семінаристів Мар'яна Гринера та Юрія Пітила дали змогу чудово підготуватись юнакам та юнкам до

світлого празника Христового Воскресіння.

Цю зустріч для дітей зі священничих родин організувала Комісія з питань евангелізації Львівської архієпархії УГКЦ.

Владика Володимир відвідав храм св. свцм. Йосафата

го Ізбавителя. Тут Преосвященний владика звершив Божественну Літургію.

У своїй проповіді архієрей закликав молодь протистояти корупції, починаючи вже від студентської лави. Єпископ закликав молодь не давати хабарі викладачам за складання екзаменаційних іспитів у навчальних закладах, застерігаючи, що головний наш екзамен настане по завершенні нашого земного життя, де хабар не матиме жодної вартості.

По завершенні Божественної Літургії монастирська спільнота на чолі з ігуменом висловила слова вдячності єпископу та на згадку про ці відвідини було зроблено спільну світлину.

У Квітну неділю Пресвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії, побував із пастирським візитом у храмі св. свцм. Йосафата, що належить до чоловічого монастиря Чину Найсвятішо-

Єпископ побував на Золочівщині

До парохіян с. Підгородне, що на Золочівщині, із пастирським візитом завітав Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Тут, у храмі св. архистратига Михаїла, архієрей звершив Божественну Літургію.

Торкаючись у своїй проповіді теми терпіння, владика Венедикт закликав вірних: «Приймімо випробування із рук Господніх, які нам посилає Господь. Через ці випробування та хресну дорогу Бог бажає нас змінити і наблизити до Себе. Тепер застановимося: чи у тій чи іншій ситуації ми часто наближаємось до Бога? Дуже часто – так. У тих трудних ситуаціях ми насправді стаємо людьми віруючими, починаємо покладатися і довіряти Богові, адже все, що дається – дається Господом, і все воно дається для нашого добра. Тому зуміймо за всім тим побачити Бога».

Відтак єпископ поспілкувався зі спільнотами

парафії. Завершився пастирський візит словами вдячності вірних, молитвою «Боже великий, єдиний», архієрейським благословенням та спільною світлиною на згадку про ці відвідини.

ПЛАЩАНИЦЯ ДЛЯ В'ЯЗНІВ

У Страсну п'ятницю семінаристи, члени Відділу пенітенціарного служіння, який належить до Центру душпастирства військовослужбовців Львівської духовної семінарії Святого Духа, разом зі своїм духівником отцем Іваном Гловою та засудженими Львівської виправної колонії № 48, молилися Вечірню з виставленням плащаниці.

По закінченні молитви кожен із присутніх, а також ті, хто долучився трохи згодом, мали змогу приступити до плащаниці і прославляти Господа, який помер на наше спасіння, а відтак роздумати про власне життя та перемену серця. Кожен застановлявся над тим, чим може віддячити Богові за те, що Він приніс себе у жертву, і яку дяку може принести йому. Результатом цього стало гідне приготування в'язнів до Воскресіння Христового, себто всі очі мали можливість приступити до святої Тайни Покаяння. Цьому передували повчальні слова отця Івана, зверненні до засуджених: «Першим, хто отримав прощення, був розбійник. Тому ми, подібні йому своїми вчинками, маємо просити у Господа про прощення і тоді зможемо почути від Нього слова: «Сьогодні будеш зо Мною в раю».

На завершення отець Іван побажав усім гарних та веселих свят і з радістю в серці зустріти Воскреслого Христа.

Повідомив Олег НЕСТОР

ВЛАДИКА ВОЛОДИМИР ВІДВІДАВ БЛАГОДІЙНИЙ ФЕСТИВАЛЬ «СВЯТКУЙМО ВОСКРЕСІННЯ РАЗОМ»

У Томину неділю в Шевченківському гаю БО «Фундація Духовного Відродження» Львівської архієпархії УГКЦ провела восьмий благодійний фестиваль «Святкуймо Воскресіння разом».

Фестиваль розпочався з Архієрейської Божественної Літургії, яку звершив владика Володимир, Єпископ-помічник Львівської архієпархії у храмі св. Миколая. Співслужив архієрею на мові жестів – о. Михайло Фенканін, відповідальний за душпастирство нечуючих Львівської архієпархії.

У своїй проповіді владика Володимир наголосив: «Найперше у цій Святій Літургії хочемо зустріти живого Воскреслого, щоб нести Його до світу, щоб бути апостолами ХХІ століття, навіть, якщо маємо сумніви. Але сумнів – це ще не зневіра! Це є питання, це пошук чогось іншого, бо як дитина у школі ставить вчителям різні питання, бо бажає знання, то вчителі таку дитину поважають. Вони радо їй це розповідають. Знаємо, що напевно у житті Томи мусіло бути багато любові, щоб ставити такі серйозні питання. Він міг сказати собі: ну добре, школа з Ісусом закінчилася, вчитель помер, кар'єри не буде, йду далі шукати іншу дорогу. Ні! Він зустрічаючи страсті стає свідком Воскресіння».

По завершенні Божественної Літургії владика Володимир уділив усім присутнім архієрейське благословення. Відтак відбувся великий концерт за участю відомих українських виконавців, дітей з Центру дитячої та юнацької творчості Галичини, колективів з різних парафій, Школи для дітей з вадами слуху. Під час фестивалю проводились різноманітні майстер-класи для молоді, дітей різного віку та осіб старшого віку: писанка-витинанка, прикраси зі шкіри, орігамі, писанка в техніці квілінг, розпис писанки-пряника, флористика, вироби з фетру та інші.

РУХ «ЗА ТВЕРЕЗІСТЬ ЖИТТЯ» ПРОВІВ ПРОФІЛАКТИЧНИЙ СЕМІНАР З УЧНЯМИ ШКОЛИ с. ВЕЛИКОПОЛЕ

У Великопольській школі Яворівського району відбувся профілактично-превентивний семінар на тему: «Алкоголь та правда про нього» з учнями 5 – 11 класів.

За проводом о. Володимира Підгірного та піддиякона Петра Чайковського, учасники молились, молитовне правило до Богородиці перед іконою «Невичерпна чаша», в намірі за оздоровлення своїх сімей та особливо за тих рідних і близьких, які потерпають від різного роду залежностей та потребують нашого заступництва перед Богом. Опісля піддиякон Петро провів з дітьми вищеназваний семінар, ділячись особистим досвідом.

По завершенні дійства діти отримали роздатковий матеріал, а саме: буклети «Тверезість душі ознака святості» (Рух «За тверезість життя») і «Ми здорові та успішні» (Львівський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти, інститут родини та подружнього життя Українського Католицького Університету).

Повідомив піддиякон Петро ЧАЙКОВСЬКИЙ

БЛАЖЕННИШИЙ СВЯТОСЛАВ СВЯТКУВАВ СВОЄ 46-РІЧЧЯ

5 травня Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав святкував своє 46-річчя. Працівники Патріаршої курії УГКЦ привітали нашого Патріарха і побажали йому міцного здоров'я і здійснення усіх мрій та бажань.

Також нашого Патріарха з днем народження привітав і Президент України Петро Порошенко. У його привітанні говориться: «Ваше Блаженство! Прийміть щирі вітання з нагоди дня народження. Вдячний Вам за підтримку міжрелігійної злагоди та співпраці в українському суспільстві. Своєю активною діяльністю Ви сприяєте розвитку громадянського діалогу і соціальної згуртованості в нашій державі». Відтак Петро Олексійович побажав Главі УГКЦ Блаженнішому Святославу «доброго здоров'я, радості та духовної наснаги».

До привітань приєднується і редакція нашого часопису, бажаючи дійсного сповнення заповітної мрії нашого Предстоятеля, котру він означив так: «Можливо, – сказав він, – висловлюся трохи високо, але, гадаю, що мрія має бути високою. І мета має бути висока. Я б дуже хотів, щоб кожна людина зустріла живого Бога, бо ми всі підсвідомо Його шукаємо».

У ДОМІ СУСПІЛЬНОЇ ДОПОМОГИ В ПРАЛКІВЦЯХ ОСВЯТИЛИ КАПЛИЦЮ

В Екуменічному домі суспільної допомоги, що в Пралківцях, поблизу Перемишля, у домі сестер служебниць провінції Матері Божої Неустанної Помочі відбулося урочисте богослужіння з нагоди посвячення каплиці.

Чин освячення каплиці здійснив владика Євген (Попович), Архієпископ і Митрополит Перемишльсько-Варшавський, у співслужінні з владикою Богданом, представниками греко-католицького і римо-католицького духовенства. На Літургії були: генеральна настоятелька сестер служебниць с. Тереза Слота, провінційна настоятелька с. Наталія Маціна, сестри служебниці з України разом із провінційною настоятелькою с. Боніфатією Дяків, сестри служебниці зі Словаччини, Сербії, сестри василіанки, сестри Згромадження св. Йосифа, представники центральної та місцевої влади Польщі, численні працівники, гості, добродії та мешканці Екуменічного дому суспільної допомоги.

Департамент інформації УГКЦ

ПОМ'ЯНУЛИ ВЛАДИКУ ЮЛІАНА ВОРОНОВСЬКОГО

У Світлий четвер у Катедральному соборі Пресвятої Трійці м. Дрогобича відбулась поминальна Божественна Літургія за упокій душі владика Юліана (Вороновського), першого єпископа Самбірсько-Дрогобицького. Цього дня Кир Юліанові мало би виповнитись 80 років з дня народження.

Поминальне богослужіння очолив владика Ярослав, єпископ Самбірсько-Дрогобицький, у співслужінні владика Григорія, єпископа-помічника Самбірсько-Дрогобицької єпархії, та численного духовенства. Участь у богослужінні взяли також монахи-студити, довоглітнім архимандритом яких був покійний владика Юліан.

Звертаючись до присутніх, владика Ярослав зазначив: «Віримо, що сьогодні владика Юліан має ще більше можливості молитись перед Господом за кожного з нас і за весь український народ. Приклад життя архиєрея Юліана є гідний до наслідування, зокрема, його ревна молитва і посвята Богам».

Після завершення Літургії усі присутні помолились воскресний парастас. Відтак у другій половині дня в Катедральному храмі відбулась Академія, присвячена владіці Юліану (Вороновському).

Прес-служба Самбірсько-Дрогобицької єпархії

Блаженніший Святослав освятив великодні кошики для вимушено переселених осіб

120 великодніх кошиків для 120 родин вимушено переселених осіб із тимчасово окупованої території України освятив в Патріаршому соборі Воскресіння Христового Блаженніший Святослав. Подія організована з ініціативи Глави УГКЦ, спільно з БФ «Карітас-Київ» та Лицарями Колумба.

На освяченні були люди, які змушені були покинути свої домівки через військові дії та окупацію, серед яких інваліди, люди з обмеженими можливостями на інвалідних візках, багатодітні родини, старенькі й самотні матері та дуже багато дітей, які згодом своїм сміхом звеселили подвір'я Патріаршого собору, а спільне «Христос воскрес» долиняло до другого берега Дніпра.

Напередодні свята Воскресіння Христового владика Василь (Тучапєць) завітав до містечка для вимушених переселенців з м. Харкова. Тут архиєрей разом з о. Сергієм Ковалем, директором

У Дніпропетровську постане новий храм

У Страсну середу Блаженніший Святослав завітав із пастирським візитом до Дніпропетровська. Тут Глава Церкви разом із владикою Степаном (Меньком), екзархом Донецьким, освятив приміщення БФ «Карітас-Донецьк» та наріжний камінь під будівництво храму св. Миколая Чудотворця, що згодом має постати в місті. Участь у богослужінні взяли душпастирі екзархату, працівники БФ «Карітас-Донецьк» та вірні.

Звертаючись до присутніх, Блаженніший Святослав наголосив, що «в майбутньому храмі будуть вчитися любити Бога, слухати Його слово, освячуватися Святими Таїнствами, отримувати

У Страсний тиждень тернопільські священники перебували з передвеликодньою духовною місією у зоні АТО. Крім того, що привезли різного роду допомогу, вони і сповідали бійців, і проводили духовні розмови та відправляли страсні богослужіння. А у Страсну п'ятницю для почитання

Блаженніший Святослав, освятивши страви великоднього кошика, звернувся до присутніх зі словами підтримки, наголосивши, що в найважливіші моменти життя Господь Бог приходиться до людини, щоб бути з нею: «Свято Воскресіння показує, що немає таких ситуацій, яких Бог не може перемінити на добро. Миру вам, і нехай на ваших обличчях завжди буде радісна усмішка!»

Далі відбулося спілкування з присутніми, які підходили до архиєрея зі словами щирої подяки, проханням про благословення, очікуванням слів розради та поради.

Департамент інформації УГКЦ

Пасхальні кошички поїхали у зону АТО із Харкова

БФ «Карітас-Харків», освятив паски для осіб, які змушені святкувати Великдень далеко від рідного дому.

Екзарх Харківський привітав усіх, побажавши веселих свят, а також надії і віри в те, що добро перемаже зло.

Владика Василь також посприям, щоб святкові паски отримали українські воїни. Їх відвіз у зону АТО військовий капелан Харківського екзархату о. Ігор Табака.

ugcc.kharkiv.ua

Божу любов, яку Господь нам хоче дати. А потім, коли виходитимемо із цього храму, то все, що отримали, будемо віддавати; у приміщенні Благодійного фонду будемо вчитися любити ближнього свого, як самого себе».

В зоні АТО воїни споживали «паски, спечені з любов'ю»

виставили плащаницю в місці дислокації 24-ї бригади з Яворова та батальйону «Тернопіль».

Священики Кам'янець-Подільської єпархії о. Тарас Хом'юк та о. Ігор Топоровський відвідали військових поблизу с. Победа та с. Співаківка. Священики передали бійцям паски, які спекли для них дівчата зі спільноти «Знамення». Аби підтримати бійців на душі, дівчата підписали упаковку так: «Паски, спечені з любов'ю». Також військові отримали велику кількість вареників, різних продуктів, форму тощо.

Прес-служба

Тернопільсько-Зборівської архиєпархії

У Римі молилися Хресну дорогу за Україну

Щороку під час Великого посту українські мігранти Риму та околиць об'єднуються у спільній молитві Хресної дороги. Представники монашеских чинів та згромаджень, духовенства, християнських спільнот, навчальних установ, культурних та громадських організацій по чергову несуть хрест відповідно до стацій. Ось і цього року у Квітну неділю українська громада Риму молилася Хресну дорогу на території прокатедрального собору Святої Софії. Очолив хресну ходу о. Марко Семеґен, настоятель собору Святої Софії.

Після Хресної дороги у храмі для почитання було виставлено ікону авторства митрополита Андрея Шептицького «Христос серед хрестів». Образ зберігається за престолом каплиці меморіального музею Патріарха Йосифа Сліпого.

У папській базиліці Санта Марія Маджоре відслужено панахиду за загиблими ліквідаторами та всіма жертвами Чорнобильської катастрофи. В оточенні численних українських священників заупокійну молитву звершили владика Іриней (Білик), канонік цієї базиліки, владика Теодор (Мартинюк), єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівської єпархії та духовний очільник українських палом-

Воскресіння Христове відсвяткували українці в Угорщині

Свято Воскресіння Христового українці Угорщини урочисто святкували в болгарській церкві свв. Кирила і Методія в м. Будапешт. У цьому храмі українці щомісяця збираються на богослужіння українською мовою. Ось і тепер українці прибули сюди на урочисту Божественну Літургію.

У молитві взяли участь представники дипломатичного корпусу, гості з України та українці, які мешкають в різних куточках Угорщини. Воскресну Літургію своїм співом звеличив відомий угорський хор св. Єфрема. Під час Літургії о. Дам'ян Габорій зачитав Великодне послання Блаженнішого Святослава, Глави УГКЦ. На завершення богослу-

У Світлий вівторок в київському Згромадженні сестер Пресвятої Родина сталася особлива подія: цього дня в монастирському храмі Покрови Пресвятої Богородиці, під час Божественної Літургії, яку звершив Блаженніший Патріарх Святослав, вічні обіти склала с. Вінкентія Козак з цього згромадження. Це – перші вічні обіти, складені в цьому монастирському храмі. Воно й не дивно, адже цей монастирський дім перебуває на етапі свого становлення.

Зображення Христа на полотні, що несе свій хрест серед хрестів-страждань цього світу, було передане свого часу Патріарху Йосифу Сліпому о. П. Кривозю. Припускають, що образ був вивезений на Захід одним із каноніків собору св. Юра у Львові перед Львівським псевдособором 1946 року.

Прес-служба Товариства «Свята Софія»

У папській базиліці молитовно вшанували всіх жертв Чорнобиля

ників-чорнобильців, та владика Діонізій (Ляхович), Апостольський візитатор для українців греко-католиків Італії та Іспанії. Учасником заходу був також Висопреосвященний Тадеуш Кондрусевич, архієпископ і митрополит Мінсько-Могилівський.

Окрім чорнобильських делегацій з України та Білорусі, участь у молитві взяли також Посол України при Святому Престолі Тетяна Іжевська, українські віряни в Італії, а також українські студенти Папської колеґії св. Йосафата, які збагатили богослужіння чудовим співом.

Опісля владика Іриней провів чудову екскурсію по базиліці та її музеї, розповівши про історію цього величного храму Божого.

Інформаційна служба
Бюро УГКЦ з питань екології

жіння священник привітав усіх присутніх зі святом.

По закінченні відправи всі процесійно вийшли на площу біля церкви, де відбулося освячення великоднього кошика, після якого усіх чекав святковий стіл.

Повідомив о. Дам'ян ГАБОРІЙ

Київ став свідком живучості нашої Церкви

Звертаючись до с. Вінкентії, Блаженніший мовив: «Пригадую нашу спільну духовну дорогу. Той час був моментом багатьох сумнівів. Дороги життя нас часто то зводили, то розводили, та ми ніколи не думали, що в Києві, у новозведеному храмі, вперше в історії молоді київської греко-католицької громади ви, як Божа улюблениця, будете складати свої вічні обіти чистоти, послуху та убозтва».

На думку Патріарха, «тепер, коли ми не сумніваємося, то бачимо, що Христос є разом із нами. Тому ми готові свідчити про нашу особисту з Ним зустріч. Нам потрібно Його побачити і довіритися Йому! Тоді пелена спаде із наших очей і ми впізнаємо Бога».

Департамент інформації УГКЦ

**ЄПИСКОП ІЗ ХАРКОВА ПОБУВАВ
НА УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКОМУ КОРДОНІ**
У Світлий вівторок владика Василій (Тучапець) відвідав парафію Покрову Пресвятої Богородиці в смт Вільча Вовчанського району на Харківщині. Цікавим є те, що ця парафія є найбільш східною у Харківському екзархаті, адже знаходиться за кілька кілометрів від українсько-російського кордону. Разом з архиєреєм до Вільча завітали і сестри Згромадження св. Йосифа з харківського монастиря, а також семінаристи з Київської та Дрогобицької духовних семінарій.

З нагоди свята єпископ відслужив Утреню, а відтак звершив Архиєрейську Літургію. У своїй проповіді владика говорив про труднощі, які ми долаємо з Божою допомогою. Жителі Вільча особливо це відчують, оскільки тут проживає найбільша в Україні громада переселенців з Чорнобильської зони, а тепер є особи, які переїхали сюди із зони АТО.

Після богослужіння архиєрей освятив переносний розкладний престіл, який буде використовуватися в особливих обставинах – таборах, виїзних реколекціях, проектах БФ «Карітас-Харків».

Перебуваючи з візитом у парафії, владика Василій завітав також до Центру матері і дитини, в якому проживають самотні матері-переселенці з маленькими дітьми. Екзарх Харківський поспілкувався з ними, залишив пасхальні подарунки, уділивши архиєрейське благословення. На завершення поїздки владика відвідав українсько-російський кордон.

ЄПИСКОП РАЗОМ ІЗ МОНАХИНЯМИ ПРИВІВ ДО ЦЕРКВИ ЩЕ ДВОХ ДІТЕЙ

Домом милосердя, що у с. Деменки Кобеляцького району на Полтавщині, опікуються сестри св. Вікентія. Зараз тут проживають с. Магдалина Чугайда та с. Параскева Мельничук, які виховують шістьох дітей. Двоє з них особливо очікували прибуття високого гостя. Ним став Преосвященний Василій (Тучапець), екзарх Харківський. У Лазареву суботу єпископ звершив особливу місію – двом дівчаткам, які тут проживають – Марічці (8 років) та Кірі (10 років) – архиєрей уділив Святі Тайни Хрищення і Миропомазання.

«Марічка і Кіра живуть у нас уже рік. За цей час вони готувалися до прийняття Святих Тайн, – розповідає с. Магдалина. – Ми дуже вдячні владіці Василю, який прийняв наше запрошення і звершив Святі Тайни, зробивши це свято особливо урочистим».

Прес-служба Харківського екзархату

СЕМІНАРИСТИ З ДРОГОБИЧА ПОРЯДКУВАЛИ НА ПОЛТАВЩИНІ

У Страсний четвер у монастирі сестер св. Вікентія в с. Деменки Полтавської області було відслужено Вечірню з Літургією св. Василя Великого. Молитву очолив адміністратор парафії о. Василь Улішак.

Варто зазначити, що цього року на Великодні свята до Деменок завітали брати семінаристи Дрогобицької духовної семінарії бл. священномучеників Северина, Якима та Віталія бр. Ростислав та бр. Роман. Спільними зусиллями священника та братів було проведено також прибирання храмів с. Деменки, с. Шевченки, а також територію біля парафіяльного будинку.

ВЕЛИКОДНЯ ДУХОВНА МІСІЯ ВІД ТЕРНОПІЛЬСЬКИХ СЕМІНАРИСТІВ

З благословення Архієпископа і Митрополита Тернопільсько-Зборівського Василя (Семенюка) брати-семінаристи Тернопільської духовної семінарії ім. Патріарха Йосифа (Сліпого) провели великодні місії на парафії УГКЦ святих мучеників Макавейських м. Берислав Херсонської області. Уже понад п'ять років тут сповняє своє служіння о. Олександр Більський, який голосить Слово Господнє і трудиться на благо нашої Церкви. Впродовж останніх днів Страсного тижня і до Світлого понеділка брати-семінаристи допомагали отцеві у різних парафіяльних потребах, церковних богослужіннях, а також проводили духовні науки на тему Року Божого Милосердя.

Повідомив Святослав ГРИНИК

Мандруючи Інтернетом

ДОКУМЕНТИ З ВАТИКАНСЬКОГО АРХІВУ ВПЕРШЕ БУДУТЬ ПРЕДСТАВЛЕНІ У ВІЛЬНОМУ ДОСТУПІ

Виставка у Римі вперше подала у вільному доступі деякі документи з Ватиканського таємного архіву.

З 4 квітня до кінця липня документи з Ватиканського архіву будуть експонуватися під назвою «Peregrinatio sancta» в Латеранському палаці. Найстаріший документ, представлений на виставці, датується 1300 роком – першим т.зв. «Святим Роком», і підписаний Папою Боніфатієм VIII (1294-1303); найновіший, підписаний Папою Іваном Павлом II (1978-2005), датується 2000 роком.

Джерело: Catholic.by

2015 РОКУ НАЙБІЛЬШЕ ПАЛОМНИКІВ

У СВЯТУ ЗЕМЛЮ ПРИБУЛО ЗІ США ТА ПОЛЬЩІ

Як повідомляє CatholicCulture.org з посилання на Управління кустодії Святої Землі, у 2015 році найбільше паломників прибуло зі США, а серед європейських країн найбільше їх відрядила Польща, з якої Святу Землю у 2015 році відвідало 29819 паломників, що на більш ніж 2 тис. більше, ніж кількість паломників з Італії, яка до цього утримувала пальму першості.

Найбільша кількість паломників, які у 2015 році відвідали Святу Землю, прибула з Азії – 59.668 осіб, а країною цього регіону, з якої прибула найбільша кількість паломників, є Індонезія – 19.922 особи.

НА СМЕРТНОМУ ОДРІ

НАПОЛЕОН ПРИМИРИВСЯ З ЦЕРКВОЮ

5 травня 1821 року на острові св. Олени у Атлантичному океані помер детронізований колишній імператор французів Наполеон I Бонапарт. Наполеон був справжнісінькою дитиною французької революції: хоча він після революційного терору дав Церкві обмежену свободу, проте розглядав Церкву виключно як інструмент політики. Свого часу він ув'язнив Папу, багато храмів перетворив на військові склади, порозганяв монастирі.

У доволі важких умовах на о. св. Олени у часі свого вигнання Наполеон, очевидно, переглянув своє ставлення до християнства. Збереглися свідчення, що одного разу на питання, який день в його житті був найщасливішим, він відповів, що це був день його першого св. Причастя.

Перед смертю, згідно з його власним бажанням, Наполеон приступив до Таїнства Сповіді, прийняв Причастя й отримав св. Тайну Єлеопомазання.

В АВСТРАЛІЇ ВПЕРШЕ

КАТОЛИКИ ОШТРАФОВАНІ ЗА... МОЛИТВУ

Австралійська поліція оштрафувала 75-річну Керрі Меллор та ще сім католиків за те, що вони молились Богородичну вервичку біля абортівної клініки в центрі австралійської столиці Канберри, повідомляє pro-life сайт «Life Site». Поліція розцінила їхню молитву як протест.

Проте Керрі Меллор не збирається здаватися, а спробує в суді відстояти своє право на молитву. Штраф накладений австралійською поліцією на неї, становить суму у розмірі 75 доларів США. Такі ж штрафи поліція виписала й іншим учасникам молитви.

У ФРАНЦІЇ ПРОДАЮТЬ КОСТЕЛ ЗА 70 ТИСЯЧ ЄВРО

Брокерська фірма в регіоні Нор-Па-де-Кале на півночі Франції пропонує на продаж незвичайну нерухомість: за 70 тисяч євро можна купити розташований у торговому центрі «католицький костел, площею 280 кв. м, з прилеглим до нього садом площею 130 кв. м».

Як повідомляють місцеві ЗМІ, костел св. Йосифа у місцевості Ле Като-Камбресіс, яка налічує 7 тисяч жителів, був закритий шість місяців тому, оскільки в епархії Камбре не було коштів на його утримання.

У пропозиції про продаж можна прочитати, що в об'єкті, побудованому в 1913 році, нещодавно відремонтовані опалення та електричні установки; крім того, дах і стеля колишньої святині знаходяться у хорошому стані, а інтер'єр можна вільно розділити.

Джерело – catholic.by

Папа Франциск: «Звільніть викрадених священнослужителів»

Папа Римський Франциск після урочистої Меси на площі Святого Петра у Ватикані висловив занепокоєння долею католицьких і православних священнослужителів, викрадених у Сирії, і закликав всіх їх звільнити, передає «316 NEWS».

«Мене не покидає переживання за братів – католицьких і православних єпископів, священників і ченців, викрадених у Сирії. Закликаю всіх вас молитися за них, не забуваючи і про інших людей, викрадених у світі», – заявив понтифік, звертаючись до віруючих.

У 2013 році бойовиками були захоплені митрополит Алеппський Павло (Антіохійська Православна Церква) та митрополит Мар Григорій Йоан Ібрагім (Сиро-Яковитська Церква) – найбільш відомі та поважні релігійні діячі Сирії. У грудні 2015 року з'явилася інформація про їх страту, але Російська Православна Церква за-

явила, що немає достовірної інформації, яка би підтверджувала або спростовувала припущення про страту митрополитів.

Популярність Папи

International», найбільш популярний понтифік серед католиків, 85% яких відгукуються про нього позитивно, та юдеїв (65%). Папа Франциск користується також популярністю у понад половину протестантів, а також у більшості атеїстів та агностиків.

Що стосується географічного розподілу симпатій, то найбільшою популярністю Франциск користується у жителів Латинської і Північної Америки, а також в країнах Європейського Союзу (особливо в Італії та Португалії). Найвищий рейтинг – 93% – Папа Римський отримав у жителів Філіппін, а найнижчий – у Тунісі, Туреччині та Алжирі.

В Україні позитивно ставляться до Папи Франциска 57%, а негативно – 7%.

Опитування громадської думки показало, що Папа Римський Франциск – популярніший за усіх світових політиків. Про це повідомляє російська служба BBC. Опитування проводилося в 64 країнах і охопило близько 1 тисячі осіб.

Згідно з опитуванням, проведеним «WIN Gallup

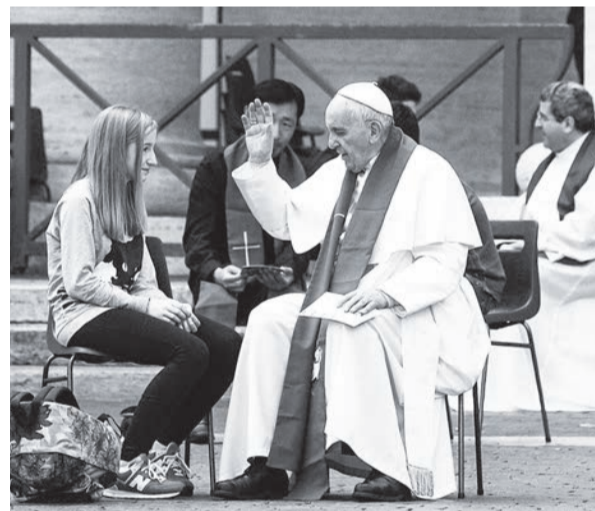
Папа Римський висповідав 16 підлітків на площі Святого Петра у Ватикані

60 тисяч підлітків взяли участь у «Ювілей хлопчиків та дівчаток» 23-25 квітня 2016 року, який став частиною екстраординарного Ювілейного року милосердя, повідомили у прес-службі Ватикану.

Вранці 23 квітня Папа Римський Франциск приєднався до 150 інших священників, які сповідали на площі Святого Петра у Ватикані. Папа провів на площі понад годину, вислухавши сповідь 16 підлітків, які були обрані навмання із загальної черги.

Пізніше того ж дня підліткам, які зібралися на стадіоні «Олімпіко» в Римі, було показано папське відео-повідомлення. Святіший Отець звернувся до молодих людей із закликом реалізувати свою енергію, беручи участь у справах милосердя і не захоплюючись наркотиками.

Гнів і бажання помсти подібні «до личинки деревоточця, яка гризе нашу душу і не дозволяє нам бути щасливими», сказав понтифік, звертаючись

до молоді. «Давайте пробачимо! Давайте пробачимо і давайте забудемо образи, які ми отримали, – так, щоб ми могли зрозуміти вчення Ісуса і бути Його учнями та свідками милосердя», – закликав Вселенський Архиєрей.

Папа Римський виступив за скасування смертної кари в усьому світі

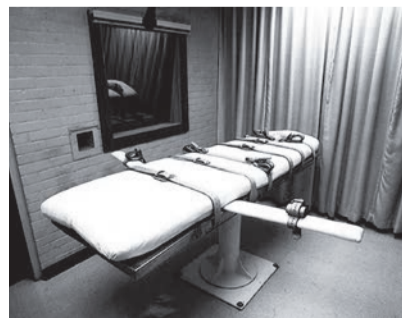
Папа Римський закликав до скасування смертної кари у всьому світі. Він заявив, що заповідь «Не убий» є абсолютною і в рівній мірі відноситься як до винних, так і невинних, повідомляє Christiantoday.

Наводячи дуже поважні аргументи проти смертної кари, Папа Франциск закликав католицьких політиків усього світу зробити «мужній і демонстративний жест», запровадивши мораторій на страту протягом Церковного року, який закінчується в листопаді. «Я кличу до свідомості тих, хто прагне досягти міжнародного

консенсусу щодо заборони смертної кари», – виголосив він перед тисячами людей на площі Святого Петра.

Папа додав, що зараз «зростає опозиція до смертної кари навіть для використання її в якості захисту суспільства», адже існують інші сучасні методи для «ефективної профілактики злочинності без заперечення особистості, яка отримує можливість для реабілітації».

Раніше Папа Римський виступив проти довічного ув'язнення, назвавши його «прихованою стратою» і закликавши до спроб реабілітувати навіть злочинців, які

скоїли тяжкі злочини.

Католицька Церква допускала смертну кару в крайніх випадках протягом століть, однак її позиція змінилася під впливом Папи Івана Павла II, який помер у 2005 році.

У Саудівській Аравії та ОАЕ спостерігається зростання чисельності християн

На тлі зростання числа біженців з охоплених війною сусідніх країн чисельність християн в ісламських країнах Аравійського півострова стрімко зростає, повідомляє сайт Christiantoday. За даними статистики, якщо в 1910 році на території еміратів проживало всього 80 християн (0,1 відсотка населення), а в континентальній Аравії – 50 осіб, то в 2010 році чисельність християн становила 12,6% населення ОАЕ та 4,4% насе-

лення Саудівської Аравії, тобто загалом понад 1 млн. християн.

В інших країнах цього регіону також помітне зростання чисельності християн, зокрема, в Бахреїні, Катарі, Омані та Кувейті.

Навернення мусульман у християнство тут суворо заборонене і карається смертю. У Саудівській Аравії заборонені всі публічні служби, крім мусульманської, а місцеві християни мають право молитися лише вдома.

А от у Лівані, який у 1910 році був переважно християнською країною, коли християни становили тут 77,5% місцевих жителів, зараз вони становлять лише 30,4% населення. У Туреччині та Сирії в 1910 році проживало 21,7% і 15,6% християн, а на сьогоднішній день, після гонінь і масової втечі, ці цифри впали до 0,2% і 2,7% відповідно.

«Седмиця»

В Ірані маса мусульман наворачтається до християнства через «домашні церкви»

Сотні тисяч християн в Ірані таємно вступають до стрімко зростаючого руху «домашніх церков», а величезна кількість мусульман наворачтається до Христа, повідомляє Christianpost. «Це не антиіранський, а власне іранський рух. Велика, дуже велика кількість мусульман наворачтається до Христа... Це не політичний рух, але він матиме політичні наслідки, оскільки це стосується головних засад суспільства, оскільки бореться з проституцією та

наркоманією...», – повідомляє джерело.

Іранський уряд визнав християнство загрозою для національної ісламської ідентичності й ув'язнив уже понад 100 християн. Влада нав'язує населенню думку про небезпеку християнства, а поліція переслідує пасторів та нововернутих, проте це не уповільнює вибухового пробудження в країні, гоніння за віру не завадили популяризації іранських «домашніх церков».

Видання також повідомляє, що через страх перед репресіями уряду іранські «домашні церкви» складаються лише з чотирьох-п'яти членів, і вони змушені постійно змінювати місця своїх зборів.

За статистикою організації «Open Doors» (США), в Ірані вже налічується 450 тисяч практикуючих християн; за неофіційними даними, християн тут уже понад 1 мільйон.

Допомагає руху «домашніх церков» в Ірані Лондонський богословський центр, який готує покоління своїх духовних лідерів. Зараз у Центрі проходять навчальний курс дві сотні іранських християн.

Зцілений від раку мусульманин наворачтається у християнство

Корінний мусульманин, який живе Західній Бенгалії (Індія) – найбільш недоступному для євангелізації місці на планеті, наворачтається до Христа, коли чудесним чином зцілюється від раку, повідомляє «Christian Today».

Санджай посвятив своє життя Ісусу і тепер проповідує Євангеліє всім, кого зустрічає, незважаючи на жорстокі переслідування. З моменту наворачнення він привів до віри сотні людей і заснував понад 50 «домашніх церков» у мусульманському місті.

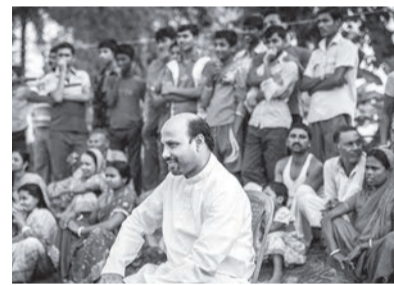
Шлях Санджая до наворачнення почався ще під час перебування в лікарні Калькутти, де він проходив курс хіміотерапії: «Я плакав. У мене в думці постійно крутилося одне ім'я, в яке я не хотів вірити – це було ім'я Ісус, – розповідає Санджай. – Я був такий знесилений, і тому я просто молився й благав Його: «Ти зцілиш мене?»»

Поступово Санджай почав

почувати себе краще. Знаючи, що щось змінилось, він пішов на обстеження, і лікарі в подиві повідомили йому, що в нього більше немає раку, що він став абсолютно здоровим. «Тільки Ісус міг врятувати моє життя», – переконаний Санджай. Після цього усвідомлення він прийняв Христа й охристівся.

Коли Санджай почав проповідувати, його сприйняли не зовсім добре. «Моя сім'я вигнала мене. Вони сказали, що не хочуть мати нічого спільного з тим, хто вірить в Ісуса. Інші люди одного разу увірвалися до мого кабінету в лікарні, де я працюю лікарем і куди зазвичай приходять пацієнти... Проти мене плелися різні інтриги», – розповідає Санджай.

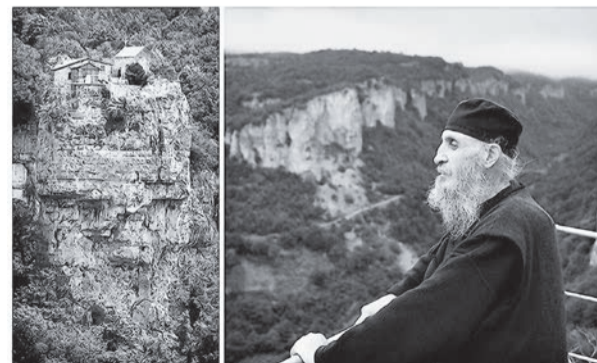
За його словами, Бог надприродним чином захищає його під час проповідей. Він також знайшов у собі силу пробачити всім, хто проганяє його. Люди, які нападали на нього, тепер самі

приходять до нього за медичною допомогою. «Люди, які переслідували мене, тепер кажуть, що чим більше вони утискають мене, тим більше я проповідую. І це так і є. Вони просто втомилися гнатися за мною, – каже Санджай. – Крім Ісуса, немає життя. Я палаю бажанням розповісти всім, що Він зробив для мене. Кожен день я хочу прожити для мого Господа. Будь ласка, моліться за мене, щоб я міг робити більше задля Христа», – зазначив він.

316NEWS

Монах-відлюдник вже 20 років живе на неприступній скелі

Грузинський монах Максим (Кавтарадзе) вже близько 20 років живе на 40-метровій скелі Кацхі в Імеретії, повідомляє Romfea.gr. Стати ченцем він вирішив після падіння СРСР, коли вийшов з в'язниці. За словами о. Максима, він захотів стати «кращим» – і вирішив продовжити справу «стовпників». «У молодості я багато пив і прода-

вав наркотики. Коли це довело мене до в'язниці, я зрозумів, що пора змінюватися. Раніше з друзями ми розпивали вино на пагорбах поруч з «Кацхійським стовпом». Ми знали, що колись тут жили монахи», – зазначив монах-відлюдник.

На вершині «Кацхійського стовпа» справді були колись руїни стародавнього храму. Завдяки подвижництву ченця Максима тут звели нову церкву, назвавши її на честь Максима Сповідника.

Щоби спуститися зі скелі Кацхі, ченцеві потрібно 20 хвилин, а щоб піднятися крутими 40-метровими сходами – ще більше. А щоби придбати їжу, він опускає за допомогою мотузки кошик.

Останніми роками біля підніжжя скелі почала збиратися релігійна громада, і раз чи двічі на тиждень о. Максим спускається зі свого «стовпа», щоби поговорити та підтримати людей, які приходять до нього за духовною порадою.

СТАРОВИННИЙ ХРАМ ПІД ПАМ'ЯТНИКОМ ЛЕНІНУ ЗНАЙШЛИ У КРИВОМУ РОЗІ

Під постаментом колишнього пам'ятника Леніну в Центрально-Міському районі Кривого Рогу співробітники місцевого історико-краєзнавчого музею розкопали старовинну церкву.

«Як виявилось... храм побудували в XIX столітті на честь св. Миколая Чудотворця. Вулицю, на якій спорудили святиню, назвали Миколаївською, проте з приходом більшовиків церкву розібрали по цеглинці аж до фундаменту. До слова, перебувала вона під землею понад 80 років», – йдеться в повідомленні.

Зазначається, що на цьому місці в різний час існували три храми. Перший – дерев'яний, який побудували в 1761 році, але його знищила російсько-турецька війна. Згодом дерев'яний храм св. Миколая відновили, а через сто років церкву вирішили спорудити не з дерева, а з білого вапняку. Тут також спочивали мощі священнослужителів.

Цьогоріч у сквері поблизу почалася реконструкція, біля постаменту і школи мистецтв зняли асфальт. Саме тоді співробітники краєзнавчого музею спочатку помітили траншеї, а потім – сланцеві плити, які колись були підлогою церкви. Науковці розкопали частину фундаменту храму і навіть знайшли старовинні монети.

Як розповіла старший науковий співробітник Криворізького міського історико-краєзнавчого музею Ірина Стеблина, частину розкопаного фундаменту помістять під ковпак, щоб люди могли побачити, як раніше будували.

Дослідження співробітників музею ніхто не фінансує, допомагають лише волонтери. Вже розкопали вісім метрів фундаменту завдовжки і шість завглибшки.

Джерело: «Католицький оглядач»

ХРИСТІЯНАМ СТАЄ НЕЗАТИШНО ЖИТИ У США – ОПИТУВАННЯ

У США дослідницька організація «Life Way Research» провела загальнонаціональне опитування серед 1000 чоловік, результати якого засвідчили, що християнам в Америці, яка колись позиціонувала себе християнською, стає все більш незатишно. Організатори дійшли висновку, що найгостріше упередженість стосовно християн сприймається на півдні США. Протестанти скаржаться в середньому частіше, ніж католики, люди похилого віку – частіше від молодих, а люди зі шкільною освітою – частіше, ніж з університетською.

Зокрема, 63% американців погоджується з тим, що християни у США стикаються з усе більшими проявами нетерпимості. Шестеро з десяти опитаних вважають, що релігійна свобода в країні перебуває у стані спаду. Разом з тим, збільшується і кількість тих, хто впевнений, що християни «занадто скаржаться» на образи своїх почуттів.

Як прокоментувало опитування видання «The Washington Times», в декількох штатах США робляться спроби захистити почуття віруючих шляхом прийняття нових законів «про відродження релігійної свободи» або «захисту Першої поправки» до Конституції США, яка якраз і гарантує права і свободи.

ПРЕДСТАВНИКАМ ЕЛЛАДСЬКОЇ ЦЕРКВИ ЗАБОРОНИЛИ ВИСТУПАТИ В ШКОЛАХ

За наказом міністерства освіти Греції митрополиту Месогейському і Лавреотикійському Миколаю заборонили виступити перед учнями однієї зі шкіл міста Салоніки. Про це заявив митрополит Солунський Анфім, повідомляє AgionOros.ru.

«Митрополит Месогейський Миколай приїхав до Салонік виступити в школі на запрошення учнів. Коли він прибув до цього навчального закладу, відповідальні особи сказали владиці: «Ми не можемо вам дозволити виступити перед дітьми, оскільки отримали відповідний наказ з міністерства освіти». Як таке можливе? У Греції, де стільки священників пожертвували собою заради батьківщини, забороняти представникам Церкви поговорити з дітьми? Це гоніння на Церкву, які спочатку мали неофіційний характер, а тепер будуть легалізовані, – обурюється митрополит Анфім.

Наказ міністра освіти Нікоса Філіса поширили по всіх школах. Зокрема, в листі зазначено: «Жоден архиєрей не повинен виступати перед дітьми; крім того, необхідно перевірити, що говорили ті з них, хто вже встиг відвідати школи до сьогоднішнього дня: чи були це катехитичні проповіді, чи виступи, присвячені більш широкій тематіці».

Як підкреслив митрополит Анфім, те, що сталося, наочно засвідчує, наскільки «відкрита» школа, як її назвав міністр освіти, де нібито вільно висловлюються різні думки.

Нещодавно в релігійному світі стався потужний землетрус, на який, як не дивно, мало хто звернув увагу. Але так виглядає, що його наслідки поважно змінять духовну атмосферу. Якби про щось подібне хтось розповідав зо тридцять років тому, йому би просто ніхто не повірив, і його вважали би фантазером, що втратив зв'язок із реальністю.

Землетрус, який мало хто помітив

(Три замітки на одну тему)

Свого часу «Мета» короткою заміткою інформувала, що у 2014 році Ульф Екман, засновник дуже впливової харизматичної церкви в Упсалі (Швеція), заявив, що він та його дружина Бригітта повернулися до Католицької Церкви. Належить сказати, що спільнота Екмана, яка налічувала три тисячі членів і володіла біблійною школою, із середини 1980-х років мала величезний духовний вплив у скандинавських країнах і особливо на території колишнього Радянського Союзу, де його служителі з кінця 1980-х років

заснували чимало спільнот, а його книги було перекладено більш ніж на шістьдесят мов.

На своєму сайті Екман обґрунтовує свій крок наступним чином: протягом останніх десяти років Ульф і його дружина Бригітта контактували з католиками і католицьким вченням не лише у Швеції, але й по всьому світу. Це спонукувало їх щораз більше задумуватися над католицьким світоглядом і над тим духовним життям, яке вони спостерігали у своїх

Ульф Екман і Католицька Церква

католицьких братів і сестер. «Для Бригітта і для мене це був повільний процес, і, як результат, ми відкрили для себе щось нове; ми прийшли до зближення з нашими духовними побратимами і навіть до навчання у них, – каже Ульф Екман. – Ми побачили велику любов до Ісуса і здорове богослов'я, яке ґрунтується на Біблії і на класичних догмах. Ми пізнали багатство сакраментального життя. А ще ми побачили логіку у величезній священничій структурі, яка зберігає віру і передає її від покоління до покоління. ...Усе це приваблювало нас і в той же час кидало нам виклик. Це буквально руйнувало всі наші протестантські забобони, і ми дійшли висновку, що в багатьох випадках наша критика по відношенню до католиків була безпідставною. Ми повинні були краще пізнати католицьку віру. Ми прийшли до розуміння того, що Сам Ісус Христос вів нас до єднання з Католицькою Церквою», – каже Ульф Екман.

Така радикальна зміна у житті відомого проповідника викликала неабиякий інтерес у засобах масової інформації. Американський журнал «Харизма» звернувся до подружжя Екманів з проханням прокоментувати свій поступок. Із наданого інтерв'ю можна дізнатися наступне: «Ми довго думали і просили Ісуса допомогти нам розібратися у всьому цьому, – розповідає Бригітта. – Оскільки ми зрозуміли, що віримо Католицькій Церкві, а також віримо, що вона походить від Ісуса та апостолів, то було дуже прикро не бути її частиною і до неї не належати. Це був час мук, сумнівів і вагань, але ж колись потрібно було приймати рішення».

Ми знаємо, що для того, щоб бути прийнятим до Католицької Церкви, належить вивчити катехизм. Так ось, Ульф і Бригітта прочитали його за особистою ініціативою і без упереджень. «Останній момент дуже важливий», – наголошують вони. А Ульф Екман каже, що «це найкраща книга з усіх книг, які він колись читав».

Така радикальна зміна у житті

Папа Франциск і конференція Кеннета Коупленда

Ще однією ознакою духовного землетрусу, про який говоримо, може бути лідерська конференція, яка наприкінці січня 2014 року була організована у США Кеннетом Коуплендом. Варто наголосити, що Кеннет Коупленд є відомим американським проповідником, а в Україні його знають як автора і ведучого релігійної телепередачі «Переможний голос віруючого».

Ось на цій конференції проповідував англійський єпископ Тоні Палмер, який записав на смартфон відоме послання Папи Франциска. Цей винятковий запис звернення Папи до американської п'ятидесятницької спільноти він зробив під час візиту до Ватикану, в Домі св. Марти. Єпископ п'ятидесятників, який відвідав Папу в його резиденції, тоді запитав, чи міг би Святіший Отець сказати якесь своє звернення для їхнього конгресу. Папа погодився, і ось що почули учасники цього конгресу:

«Дорогі брати і сестри, вибачте мені, бо я говоритиму італійською. Однак я не говоритиму просто «англійською» чи «італійською», а з глибини серця; говоритиму мовою дуже простою, дуже правдивою; мовою серця, яка має специфічний словник і дуже просту граматику. Тільки два принципи: люби Бога понад усе – і люби інших, ближніх,

бо то твої брати і сестри. Завдяки цим двом принципам ми можемо посуватися вперед. Я тут разом зі своїм братом, братом-єпископом Тоні Палмером; ми дружимо вже довгі роки. Він мені розповів про вашу конференцію, про вашу зустріч, і мені приємно, що я можу вас привітати. Це привітання одночасно радісне й ностальгічне, сповнене волання. Радісне, бо я радий, що ви зустрілися, аби прославляти Господа Ісуса Христа, єдиного Господа, молитися до Отця і прийняти Духа. Це мене тішить, бо Бог діє в усьому світі. А ця ностальгія, це волання, туга – що ж... Трапляється, що є сім'ї, де люди одне одного люблять, і родини, в яких не люблять; сім'ї, які єднаються, і сім'ї, які розпадаються. І ми, дозволю собі так сказати, «живемо в сепарації» внаслідок гріха. Всі наші гріхи, непорозуміння, до яких дійшло в історії, нас розділяють. Це – довга дорога гріха, у якій всі ми маємо свою частку.

Хто винен? Усі винні. Ми всі згрішили, і тільки Господь є безвинний. І в мені є ця туга, щоб ця сепарація закінчилася, щоб ми були одне; є в мені ця ностальгія, сум за цими «обіймами». Святе Письмо каже, що коли брати Йосифа почали страждати від голоду, вони подалися до Єгипту, аби купити якусь їжу. Пішли купи-

ти! Гроші у них були, та вони не могли їсти гроші... Але вони знайшли щось більше, ніж їжу: знайшли свого брата.

Ми всі маємо свою «валюту» – валюту нашої культури, валюту нашої історії, маємо релігійні багатства, і в усіх нас – різні традиції. Але зустрітися ми маємо як брати, і мусимо плакати так, як Йосиф. Ці сльози об'єднають нас – сльози любові...

Звертаюся до вас як брат. Говорю до вас просто. З радістю, ностальгією і тугою. Нехай ця ностальгія, ця туга зростає

у нас. Вона нас піджене, зробіть так, що ми поспішимо одні до одних, обійматимемо одні одних і разом прославлятимемо Ісуса Христа як єдиного Господа історії.

Дуже вам дякую, що ви мене вислухали. Дякую, що дозволили мені промовляти до вас мовою серця. І прошу вас про послугу: будь ласка, молитесь за мене, бо я потребую ваших молитов. А я молитимуся за вас. І молімося разом до Господа, аби з'єднав нас усіх. Ми ж бо – брати! Тож даймо одні

одним такі «духовні обійми», духовно притулитися, і дозволюмо, аби Бог довершив працю, яку сам розпочав. А це є чудом: чудо єдності вже розпочалося! Відомий італійський письменник Манцоні написав колись повість, у якій простий чоловік, серед інших людей, сказав щось таке: «Я ніколи не бачив, щоби Бог розпочав чудо і не завершив його добре». Він завершить це чудо єдності! Прощу вас благословити мене, а я благословлю вас, як брат брата. Обіймаю вас. Дякую».

Конгрес, промова Тоні Палмера і молитва за Папу Франциска

Мабуть, таких слів не чула жодна конференція чи конгрес. Мабуть, і на цьому конгресі ніхто не сподівався почути такі слова. Але настає момент, коли вони мусять бути сказані, і комусь належить їх сказати. Їх сказав англійський єпископ Тоні Палмер, який записав на смартфон наведено вище послання Папи Франциска. Ці слова можуть мати силу вибуху потужної бомби, але вони є радше продовженням землетрусу.

Ці слова, зокрема, прозвучали так: «Я хотів би, щоб ви зрозуміли історію, яка за цим стоїть, бо ми живемо у часи дуже важливого покоління. Я вірю, що Бог привів мене на цю конференцію в дусі Іллі, – сказав пастор у мікрофон, звертаючись до всього конгресу. – Дозвольте пояснити.

Якщо уважно придивитися – дух Іллі спочивав на Івані Хрестителєві, аби «привернути серця синів до батьків, і привернути серця батьків до синів». Аби приготувати шлях для Господа. І ми знаємо, що пророцтво завжди має подвійне сповнення; і знаємо, що Ілля з'явиться також при Другому пришестві Ісуса. Я зрозумів, що дух Іллі – це дух примирення, аби привернути серця одні до одних, взаємно. Це дуже важливо.

Ми знаємо, що упродовж тисячі років була єдина Церква – Церква Католицька, Вселенська. «Католицький» означає «Вселенський», а не «Римський». Піднесіть руку, кожен, хто [у хри-

щенні] народився наново. Ви – католики! (сміх у залі). Прийми те, що твоє: МИ – КАТОЛИКИ!

Потім, у другому тисячолітті, настав поділ: Церква Православна, Схід-Захід – ДВІ Церкви. Ще через 500 років маємо протест Лютера – і ТРИ деномінації (не «три Церкви»). А від часів протесту Лютера – П'ЯТДЕСЯТ ТРИТІСЯЧІ ДЕНОМІНАЦІЙ (пауза; зал мовчить).

Я зрозумів, що різноманітність походить від Бога, але поділ є чимось диявольським. Погоджуюся з тим, що було сказано на тему слави: слава, яку мав Отець і передав її Ісусові; слава, тобто присутність Бога. Чим є харизматична віднова? Вона настає тоді, коли ми пізнаємо (переживаємо) Божу присутність. Господь сказав: «даю їм славу» для однієї практичної мети: «аби були одне». Бо то слава робить так, що ми є разом, тримаємося разом однієї доктрини. Якщо приймеш, що Христос є в мені і в тобі, що Божа присутність є в мені і в тобі, то цього достатньо, а вже Господь дасть собі раду з усіма доктринами. Тому християнська єдність є підставою нашої достовірності, бо Христос сказав: доки не будуть одне, то світ не увірує.

Поділ нищить нашу автентичність. Страх нас розділяє! Англійське слово «страх» (fear) можемо розгорнути в акронім: «фальшиві докази виглядають істинними» (false evidence

appearing real). Більшість твого страху будована на пропаганді. Чому це пов'язане з історією? Бо 1999 року Римо-Католицька Церква і лютеранська Церква підписали документ, який завершив протест Лютера. Лютер вірив, що ми спасаємось благодаттю через віру; Церква Католицька вірить, що ми спасаємось учинками. Протест стосувався саме цього.

1999 року постав цей документ. У протестантській спільноті є багато такої собі «дешевої благодаті»: люди «народжуються наново», але немає конкретного плоду в їхньому житті. І якщо плоду не очікуємо, то... він не був важливий, бо як його пов'язати зі спасінням?

Отже, дві Церкви склали разом обидва визначення. І зараз я зачитаю фрагмент, узятий з офіційної інтернет-сторінки Ватикану. «Виправдання означає, що Христос сам є нашою праведністю, в

якій ми маємо частку у Святому Дусі, завдяки волі Отця, згідно з волею Отця. І тепер ми, католики і протестанти-лютерани, віруємо і визнаємо, що через благодать, тільки завдяки благодаті, через віру в спасительне діло Христа, а не з огляду на будь-які зусилля з нашого боку, ми прийняті Богом і приймаємо Святого Духа, який наповнює наші серця, робить нас здатними і покликає до добрих учинків» (оплески).

Це завершило протест Лютера!

Брати і сестри, ПРОТЕСТ ЛЮТЕРА ЗАКІНЧИВСЯ. А ваш? 1999 року це підписала лютеранська Церква, потім – Федерація, потім – методисти; але донині жодна з Євангельських Церков цього порозуміння не підписала, аби погодитися з нашими братами, що ми спасенні благодаттю через віру для добрих учинків. І я вірю, що це є тим, що мусить зміни-

тися! Це є викликом для вас. Отже, протест закінчився п'ятнадцять років тому. Тепер я буду трохи ущипливим, кидаючи виклик моїм приятелям-пасторам: якщо протесту вже немає, то як може існувати «протестантська Церква»? Може, тепер ми всі знову будемо католиками? Але реформованими. Католиками у сенсі вселенськості. Ми вже не протестуємо, не сперечаємося з Католицькою Церквою про доктрину спасіння: ми проголошуємо те саме Євангеліє, спасіння вірою через благодать. П'ятсот років сперечалися за слово «тільки», «виключно»: є це слово у Євангелії? Можете перечитати. Протест ЗАКІНЧИВСЯ!

Я вірю, що ми побачимо ще більше людей, які йтимуть і працюватимуть у дусі Іллі, аби привертати серця батьків до синів і серця дітей до батьків, аби приготувати людей до приходу Гос-

пода в цьому служінні поєднання. Ми маємо присвятити цьому так само багато засобів та сил, як присвячуємо їх служінню євангелізації. Інакше ми будуватимемо стіни без фундаментів. Отож, я кидаю вам виклик: знайдіть того, хто буде мости, і підтримуйте його або її.

Тепер я помолюся, – і якщо ви згодні, то скажіть «Амінь». Це молитва людини, яка незабаром помре. А коли маєш помрети, то молишся безсумнівно найважливішою молитвою свого життя. «Та не лише за цих молю, але й за тих, які завдяки їхньому слову увірують в Мене, щоб усі були одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я – в Тобі, щоб і вони були в Нас об'єднані; щоб світ увірував, що Ти Мене послав. І славу, що Ти дав Мені, Я дав їм, щоб вони були одно так само, як і Ми – одно». Слава нехай буде Отцю, амінь! (зал: «Амінь!»).

Далі зібрані на конференції молилися за Папу Франциска. Молитву провадив пастор Кеннет Коупленд.

«Хто читає – нехай розуміє...» (Мт. 24, 15). Землетрус триває... І він мусить закінчитися звершенням бажання Господа нашого Ісуса Христа, який говорить: «Щоб усі були одно» (Ів. 17, 11). Очевидно, що саме до цього і змагає Вселенський Архисрей Франциск.

о. Іван ГАЛІМУРКА
За матеріалами:
інтернет-видань

Перша мусульманка, що стала міс США прийняла християнство

Рима Факіх, що стала в 2010 році першою в історії мусульманкою, яка виграла титул Міс США, навівернула в християнство, повідомляє Християнський Меганортал inviictory.com з посиланням на Christian Today.

Про те, що Міс США-2010, мусульманка Рима Факіх прийняла християнство, стало відомо зовсім недавно. Зараз вона в Лівані готується до весілля з музичним продюсером, християнином-маронітом. В кінці березня Факіх всвоєму твіттері процитувала вірш із послання до Филип'яна (4:13).

Рима Факіх зросла в родині шіїтських мусульман, але в дитинстві відвідувала католицьку школу. В інтерв'ю Huffington Post в 2010 році вона сказала, що її сім'я досить ліберальна і поважає різні релігії. Чоловік її сестри – християнин. Її дядько навівернувся в християнство і став священником. Вона зазначила, що в родині прийнято ходити до церкви на Великдень, наряджати ялинку на Різдво, дивитися «Чудо на 34-й вулиці» – один з найпопулярніших різдвяних фільмів в США. При цьому святкувалися і деякі з ісламських свят.

З ісламом майбутня Міс США стикнулася ближче під час навчання в університеті штату Мічиган. Після перемоги в головному американському конкурсі краси ЗМІ цитували Риму Факіх: «Я хотіла б сказати, що в першу чергу я американка, і я арабо-американка, я ліванська американка, і я мусульманка-американка».

Підписники Міс США-2010 в твіттері в своїй більшості висловлюють підтримку її навіверненню до християнства.

Джерело: Католицький оглядач

Підприємницький хист Андрея Шептицького або Посріблена сивиною голова, котра думала про всіх

Митрополит Андрей Шептицький був найзаможнішим греко-католиком, який створив у Галичині тіньовий уряд, що опікувався господарськими справами

Народився 22 липня 1865 року в селі Прилбичі на Львівщині. Походив зі стародавнього знатного українського роду, який у XIX столітті зазнав колонізації, члени родини стали франкомовними римокатоликами. Незважаючи на сильну опозицію з боку батька, він вирішує повернутися до свого коріння і стати ченцем Василіянського чину, щоби служити «селянській», як її називали в той час, Греко-Католицькій Церкві.

ХРИСТИЯНСЬКА ФПГ

Коли 35-річний Роман Марія Александр граф на Шептицях Шептицький, більше відомий під своїм чернечим ім'ям Андрей, 1901 року став на чолі Греко-Католицької Церкви, йому довелося скласти дві присяги – на вірність Папі Римському Леву XIII і цісареві Австро-Угорської імперії Францові Йосифові. Була й третя, неофіційна – українському народу, яку він виголосив ще до своєї інтронізації у посланні до вірян-українців: «Божу батьківську землю любити і не пускати її з рук, і на ній доробитися добробуту на взір інших народів».

За 44 роки митрополичого служіння Андрея Шептицького в Галичині змінилася не одна окупаційна влада, а панотець, виходець із франкомовної чесько-польсько-української родини, не відступався від свого наміру створити в краї християнську державу в державі. Для цього він використовував не лише свій сан, богословські знання та меценатство, а й неабиякий підприємницький хист.

Громадська діяльність була для митрополита логічним продовженням церковного служіння. Андрей Шептицький не раз стверджував, що тільки віруючі особи спроможні побудувати добрий економічний лад, оскільки їхньою метою є не лише особистий дохід, а й загальний добробут. До побудови цього ладу він залучав і духовенство Греко-Католицької Церкви. Окрім богословських знань, за переконанням владики Андрея, парохі (священники) повинні опанувати й світські ремесла – торгівлю, бухгалтерію, кооперацію, землеробство. До цього спонукали обставини, у яких тривалий час перебувала УГКЦ, – конфесія не мала жодної державної підтримки ані за Австро-Угорщини, ані за Польщі, і тим більше – за радянської влади. Тож світський фах був для греко-

католицького духовенства засобом заробляти гроші на власні потреби та потреби своїх нерідко дуже великих родин. Та й самих парафіян було варто навчити деяких ремесел. Тож під патронатом митрополичого ординаріату було створено українське ремісничо-промислове товариство «Зоря», де навчали юнаків комерції.

Митрополит з підлеглими сформували неформальний «кабмін» у межах УГКЦ, який вирішував нагальні господарські потреби галичан. «Міністром фінансів» в «уряді» Шептицького було призначено отця Тита Войнаровського, якому митрополит доручав управління як справами Церкви, так і власними фінансами, більшість з яких афішовано інвестувалися у загальногромадські потреби – створення шкіл, лікарень, санаторіїв, музеїв. У кожній сфері, де був присутній інтерес УГКЦ чи особисто А.Шептицького, архипастир мав своїх довірених осіб, у числі яких було чимало священнослужителів та адвокатів, від яких він регулярно вимагав постійних звітів.

«...Християнин, а тим більше священник мусить домагатися якнайстишлішого контролю. Контроль вважати за брак довір'я, а навіть за особисту образу, є знаком такої примітивності у справах фінансових та економічних, що мусить бути підозріння, що тим самим прикриваєте нелад і невміння провадити справи», – писав митрополит у посланні «Про милосердя». Коли на Галичині виникло протистояння між українськими кооператорами та приватними купцями, митрополит своїми порадами благословив примирення обох сторін і був обраний до їхніх управлінських органів.

В архівах збереглися томи листів, у яких робітники, ремісники і селяни довірливо писали митрополиту про свої думки щодо умов та оплати праці. Дослідники зазначають три обов'язкові вимоги Шептицького, які він висував своїм розпорядникам або партнерам по бізнесу щодо найманих працівників: матеріальне стимулювання, нормальні умови праці та духовна опіка. Забезпечити їх на своїй рідній землі, але в чужих державах (спочатку – в Австро-Угорщині, а опісля – в Польщі) було непросто, а в період Другої світової війни – майже неможливо. Проте історія не відвела іншого часу митрополиту Шептицькому.

БАНКІВСЬКИЙ МІСІОНЕР

Українці в австро-угорській Галичині були найчисельнішою, однак найменш заможною верствою населення: 90% місцевих мешканців володіли лише 30% землі. Десятки тисяч безземельних селян з відчаю емігрували в пошуках заробітку за океан, а більшості тих, хто зводив кінці з кінцями на своїх ланах, бракувало коштів на розвиток господарства.

У 1894 році, ще до інтронізації Шептицького, було створено господарське товариство взаємного кредиту «Дністер», яким керували греко-католицькі митрополити. Кожен член товариства мав право одного голосу, незалежно від кількості 50-коронових внесених паїв. Гарантією кредитоспроможності було не майно позичальника, а довіра до нього. «Дністер» щороку поліпшував умови для своїх клієнтів і найвищих здобутків домогся через десять років від початку свого існування, за часів митрополита Шептицького, котрий зробив значні особисті вкладення в товариство, заохотив до цього духовенство і посприяв налагодженню співпраці із зарубіжними фінансовими установами.

У 1908 році А.Шептицький увійшов до складу комітету засновників першого українського банку, створеного на засадах іпотеки. Найбільшими акціонерами Земельного банку гіпотечного (ЗБГ), що почав повноцінно працювати через два роки, стали митрополит Андрей і товариство «Дністер», які придбали по 100 акцій номіналом по 400 корон кожна. Така кількість пояснюється тим, що п'ять акцій забезпечували власникові один голос, але він не мав права на більш ніж 20 голосів.

Митрополит Шептицький у веденні бізнесу був обережним, уникав надмірних ризиків і диверсифікував їх. На першому засіданні спостережної ради банку до її складу було обрано о. Тита Войнаровського. Значною мірою завдяки Шептицькому ЗБГ невдовзі став єдиним українським банком, що здобув визнання у світі, а його цінні папери оплачувалися у всіх банках Європи. ЗБГ займався довгостроковим кредитуванням житлового будівництва під заставу земельних ділянок і нерухомості. Банк також допомагав у разі тимчасових фінансових труднощів українським кооперативам і купецтву, що

належали до «Сільського господаря», «Народної торгівлі» або «Маслосоюзу». Як наслідок – у 1936 році торговельний обіг українських молочарських спілок на Галичині майже вдвічі перевищував виторг такої самої кількості польських кооперативів і становив 8,36 млн польських злотих.

Кредити ЗБГ надавав часто під поруку митрополита, не зважаючи на платоспроможність і фінансове становище позичальника. Водночас Шептицький дбав про те, щоби банк скуповував різні типи цінних паперів не одного, а кількох власників, зменшуючи ризики їх втрати чи банкрутства. Купівля-продаж цінних паперів за посередництва банку сприяла отриманню максимальних прибутків з акцій, і це був для митрополита надійний шлях збільшення статків з мінімізацією у випадку фінансових негараздів загрози для власного авторитету. Банківські рахунки Шептицького мали назви відповідно до потреб: «Національний музей», «Кринос», «Унів», «Гошів», «Яхторів».

Вочевидь, що більше митрополит і його довірні особи пізнавали банківську сферу, то ширшими ставали їхні інтереси у ній. Згідно зі звітом за 1910 рік, А.Шептицький мав на своїх банківських рахунках такі суми: Земельний банк гіпо-

течний – 4.441.667 корон, Банк Овчарський – 8.583.182, Крайовий союз кредитовий – 27.203.616, Народна торгівля – 112.760, з акцій і валют – 611.465.736 корон.

МИТРОПОЛИЧИЙ ЛІС І НАДРА

На межі XIX-XX ст. Західна Україна мала неабияку інвестиційну привабливість – тутешні нафтові родовища активно розробляли іноземні корпорації. У Галичині в цей час працювало 332 нафтових підприємства, більшість з яких належала зарубіжним інвесторам. Іноземці провадили нафтовидобуток з особливим соціальним, економічним та екологічним цинізмом. Митрополит Шептицький був поодиноким українським підприємцем, який складав їм конкуренцію.

Він повністю викупив маєток Перегінське, що у Дрогобицько-Бориславському нафтовому басейні, й уклав багаторічний договір – на 25-30 років – з нафтовим об'єднанням «Галіція» щодо видобутку вуглеводів на митрополичих угіддях. За умовами цього контракту, «Галіція» заплатила А.Шептицькому одразу 1 млн корон, а щомісячні прибутки надалі розподілялися так: по 6% – на два рахунки митрополії та особистий митрополита. Додатково об'єднання зобов'язувалося платити по 500 корон за кожну задіяну нову сверд-

ловину. У цьому бізнесі, як і в інших, традиційними були вимоги А.Шептицького щодо робітників: створити сприятливі умови праці для них і відповідно застрахувати їх на випадок травми або смерті на промислі. Жодне інше підприємство з тих, що працювали у той час у краї, не мало й натяку на такий «соціальний пакет». За належним дотриманням умов договору від імені митрополита наглядав довірений адвокат Гвоздецький.

У тому ж Перегінському було багато лісу, право на вирубку якого митрополит передав фірмі «Глесінгер» з двома обов'язковими вимогами: дотримуватися належних умов праці робітників і забезпечити дровами всі церковні установи в окрузі.

Андрей Шептицький першим утворив у своїх лісових угіддях екологічний осередок «Охорона природи». Майже 30 тис. гектарів було поділено на три господарські округи, якими управляли інженери-лісничі. На нарадах провідних фахівців за участю лісничих та урядників фірми «Глесінгер» часто бував присутній і сам митрополит. Усі знали, що улюбленим його відпочинковим заняттям були об'їзди на кінній бричці лісових територій, тож він завжди був у курсі справ. Митрополитові Андрею допомагав також його брат Казимир – голова Галицького лісного товариства і співавтор австрійського закону про ліси.

Крім продажу деревини, що разом із нафтовидобутком становив 65% усіх фінансових надходжень Галичини, лісові угіддя Шептицького славилися високим рівнем організації полювань. Мисливські угіддя в лісах Перегінська належали до найкращих у тодішній Польщі. Тут було обліковано 100 ведмедів, 500 оленів і 2500 козуль. На полювання сюди

із задоволенням приїжджала європейська знать, зокрема дипломати. Серед відомих прізвищ постійних мисливців – князі Габсбург, Ліхтенштейн, Радзивіл, Любомирський, графи Потоцький, Дідушицький, Тишкевич. Їх особливо приваблювали тушешні олені, що були одними з найбільших у середньогір'ї Європи.

Деякі ліси о. Войнаровський за згодою митрополита здавав у довгострокову оренду на кілька років. Контракт зобов'язував орендаря сплачувати щороку \$450-500 у касу митрополита і за окремим тарифом – за кожного вбитого звіра. Договір дозволяв стріляти щороку тільки одного ведмедя і хворих оленів або тих, що мали гарні роги. Наймач не мав права звільняти сторожа і єгерів, які працювали в угіддях Шептицького, і повинен був добре оплачувати їхню працю – близько \$50. Ціна одноразового полювання становила \$100. У 20-х роках Шептицький на своїх землях, зокрема й лісових угіддях, проклав 106 кілометрів вузькоколійки, яка полегшувала пересування і мисливцям.

СВІЙ ДО СВОГО

Звернення підприємців до митрополита з проханням допомоги у бізнесових справах – звична річ для Галичини часів Шептицького. Так, у 1922 році вдова професора Перемиської гімназії і літератора Ореста Авдиковича Климентина з роду графів Глинських, яка розпродала домашнє майно й організувала Першу українську фабрику солодошів «Фортуна», вирішила налагодити свій бізнес у Львові. Тут конкуренція була вищою, і через брак вільних коштів для розвитку виробництва Климентина Авдикович звернулася по допомогу до митрополита Андрея. 24 травня 1924 року за новою угодою А.Шептицький став співвлас-

Митрополит Андрей з членами Українського Центрального Комітету. Ліворуч від нього – Володимир Кубійович (голова УЦК), праворуч – Василь Сімович.

ником «Фортуни нової» – 50 на 50%. До грошового внеску митрополит долучив свою нерухомість вартістю \$10 тис. – нове фабричне приміщення. А через півтора року митрополит передав повноваження своєму братові Климентію Шептицькому, ігумену Успенської лаври в Уневі, яка внесла до спілки ще \$10 тис. Завдяки сприянню о. Войнаровського «Фортуна нова» мала підтримку від Земельного банку гіпотечного і спілки «Народна торгівля». У 1935 році фабрика експортувала свої солодоші до європейських держав і навіть до США. Коли фабричні справи налагодилися, брати Шептицькі офіційно відмовилися від своїх майнових прав на користь Климентини Авдикович. І таких прикладів у бізнесовій діяльності митрополита було багато: свій зиск він спрямовував на благо інших.

Коли письменника Василя Стефаніка запитали, чому він, щоразу приїжджаючи до Львова, насамперед йде на Святоюрську гору до митрополита Андрея, той відповів, що любить дивитися на посріблену сивиною голову, яка думає про всіх.

Економічна модель Шептицького була унікальна для свого часу – це був чи то капіталізм з людським обличчям, чи то християнський соціалізм з визнанням приватної власності. Митрополит ніби нівелював класовий конфлікт, закликаючи до порозуміння бізнес і найманий персонал.

Порятунком для більшості українських селян Галичини Андрей Шептицький вважав кооперацію: «Лучіться разом, заводіть по ваших селах крамниці християнські, шпихлярі (комори) громадські і всякі інші пожиточні установи».

На заклик Шептицького відроджувати українське село відгукнулося чимало священників, які засновували осередки товариства «Сільський господар» на пародіях (парафіях) і допомагали створювати при читальнях

«Просвіти» громадські склади для зерна та Народні доми – кооперативи змішаного типу, які, крім кредитування селян, займалися постачальницько-збутовою і виробничою діяльністю. Митрополит давав особисті кошти і свою землю на організацію кооперативного ліцею, садівничо-городничої та хліборобської шкіл.

Водночас Андрей Шептицький наголошував на важливості українізації міст і містечок, де традиційно домінували польські та єврейські підприємці. За порадою архітектора Івана Левинського А.Шептицький заснував у Львові українську фабрику – скляну гуту – з найсучаснішим устаткуванням вартістю \$0,5млн. Митрополит викупив кілька львівських будинків, які згодом на прийнятних умовах здавав у приватну оренду під представництва українських спілок і фірм, магазини і помешкання.

СВОЯ ЛЮДИНА У СЕЙМІ

Андрей Шептицький завжди дбав про диверсифікацію активів. Маючи у власності кілька тисяч гектарів земельних угідь, на яких переважно селяни-орендарі вирощували сільськогосподарську продукцію, що йшла на експорт і до Європи, Шептицький був доволі відомою особою в ділових колах не лише Австро-Угорщини, а й Англії, Німеччини, Італії, Швейцарії, Нідерландів. Він був партнером багатьох європейських банків, будівельних і брокерських контор. Австрійські видавництва друкували для митрополита книги, італійські та грецькі підприємства постачали вино і солодоші, німецькі пропонували нерухомість.

Шептицький через маклерів Вехерсона і Віхерса та довіреного адвоката Берендса купував у німецьких містах Вестерлянд-Сільді, Лейпцигу, Гамбурзі земельні ділянки і споруджував на них будинки на продаж. Будівництво здійснювала компанія «Heinr Bohnhoff Architekt B.D.A.», а прибутки від реалізації нерухомості надходили до вже

відомого ЗБГ. Аналогічну діяльність митрополит провадив і в Голландії. Причому слід віддати належне його політичному чуттю: у 1939 році Шептицький продав усю нерухомість у передвоєнній Європі. Це при тому, що у мирний час митрополит намагався уникати політичних дискусій і закликав священників не втручатися у справи політичні.

Приклад такої поведінки подавав сам: будучи за посадою – ex officio – депутатом віденського парламенту і галицького сейму, він з'явився там лише двічі до 1914 року й обидва рази виступав виключно на освітянській темі. Його публічну аполітичність згодом змінили дві речі: паціфікація у 1930-х роках – масові репресії польської влади щодо українського населення Галичини – і знищення німецькими нацистами євреїв у роки Другої світової війни. І польська, і німецька влада почули тоді голос митрополита на захист гноблених. Лист протесту Шептицького до Гітлера і Гімлера заледве не коштував життя прикутому хворобою до крісла митрополитові.

Помер він символічного дня – 1 листопада 1944 року: це була 26-та річниця створення Західно-Української Народної Республіки. Цей день, за прадавнім церковним звичаєм, є поминальним у Галичині: «Свята Церква згадує всіх святих і померлих вірних». Відтоді майже півстоліття триває бєатифікаційний процес щодо зарахування митрополита Андрея Шептицького до лику блаженних. Бракує офіційно задокументованих релігійних чудес (підприємницькі, меценатські, освітянські до уваги не беруться).

МИТРОПОЛИТ-СПОНСОР

Установи, будівництво яких відбулося за власні кошти (повністю або частково) Андрея Шептицького:

- Національний музей
- народна лікарня (лікарня)
- порадня (консультація) для матерів
- кілька сиротинців
- дяківська бурса
- духовна академія
- жіноча гімназія
- бурса «Рідної школи»
- малярська студія
- школа імені Грінченка
- школа імені князя Лева
- фотоательє у Чикаго
- кіностудія у Вінніпезі

Ольга ШВАГУЛЯК-ШОСТАК,
Зеновій СВЕРЕДА,
докторант Григоріанського
університету у Римі,
«Контракти»
Джерело: format.ua

Митрополит Андрей та єп. Іван Бучко посвячують наріжний камінь Народної лікарни у Львові, 1932 р.

Коротка історія екзорцистів та екзорцизмів

Про одержимості, сатанинські діяння і про те, які способи використовувалися, аби «дати собі раду» з демонами, пише о. Станіслав Адамяк, доктор історії Церкви, співпрацівник журналу «Więź».

(Закінчення, початок у «Мемі» № 1/119 від січня 2016 р.)

Спостерігаючи нинішню популярність «Мес про зцілення» і «молитов про звільнення», можна ствердити, що історія ходить по колу. Люди моляться про «зцілення душі й тіла», слухно помічаючи зв'язок між однією і другою сферою; однак звідси вже тільки один крок до вбачання у кожному нездужанні дії злого духа. При цьому затирається відмінність, яку Церква завжди старанно підкреслює, між великим екзорцизмом, потрібним у виняткових випадках, та іншими молитвами.

Подібно як у перші століття, єпископи стараються зберегти служебний, а не харизматичний характер послуги екзорцистів. Достатньо гострими словами про це нагадав 1985 року лист Конгрегації віровчення, підписаний кардиналом Йозефом Рацінгером, «Inde ab aliquot annis». У ньому нагадувалося про деякі норми стосовно екзорцизмів; зокрема, заборонялося проведення мирянами та священниками-не-екзорцистами молитов із ритуалу екзорцизму, серед них молитви Лева XIII до Архангела Михаїла (не плутати з молитвою, яку часто читають на завершення Меси).

Наступна інструкція – «Ardens felicitatis desiderium», видана 2000 року, – стосувалася

Продовження у колонці на стор. 13

Отець Ян Білецький: «Магія – це не ліки від хвороб та проблем!»

Інтерв'ю з дивовижним католицьким священником Яном Білецьким із Севастополя – одним із небагатьох у світі священнослужителів, які виганяють бісів і вимолюють людям щастя. Історії, які розповідає отець Ян, здаються немислими. Щоразу, коли він приїжджає до Риги, на прийом до нього шикуються довжелезні черги в кількості осіб. І можна було б скільки завгодно відмахуватися і не вірити в те, що екзорцизм (вигнання бісів) – не казкові страшилки, а абсолютна реальність, якби не свідчення очевидців, котрі на власні очі бачили, які страшні речі відбуваються з одержимими людьми під час читання о. Яном певних молитов, і як багато хто з них змінюється після закінчення богослужіння...

Опинившись у стінах редакції, о. Ян насамперед кинув погляд на великого металевого скорпіона, який мирно живе (точніше, висить) у коридорі:

– Це треба зняти зі стіни і вилучити звідси. Поганій символ, він приносить в дім сварки і скандали!

Вмовляння, що це подарунок, зроблений хорошими людьми з найкращих міркувань, не допомогли. Отець Ян був непохитний і навіть не дозволив заховати сувенір у шафку:

– У світі існує величезна кількість символів і знаків, які простим людям здаються нешкідливими, а сатаністи тим часом регулярно здійснюють над ними ритуали.

– А прикраси з якимись іншими знаками зодіаку можна носити?

– Не можна! Ви ж не знаєте, що вони означають. Той же знак Діви, наприклад, є символом розпусти. Та й у безлічі інших знакових зображень таїться негативна енергія. Наприклад, прикраси у вигляді скарабей і нанесені на тканини черепа символізують смерть, а перевернуті зірки – темні сили.

– Але ж люди не спеціально подібними символами прикрашають себе і свої будинки...

– Не спеціально. Але Люцифера притягують. Я днями побачив у вас у продажу з вигляду нешкідливу книжечку про драконів, яку випустило для дітей одне шановне латвійське видання – це справжній практичний посібник з сатанізму, підручник чорної магії. Гарні малюнки. А на останній сторінці у завуальованій формі дитині пропонують укласти пакт із темними силами. Для цього всього лише треба вписати у спеціальні графі прізвища батьків, своє ім'я і підписатися. Гра, бачте, така. А насправді це заклик до страшного вчинку, наслідки якого позначаться на багатьох прийдешніх роках.

– Отче Яне, Ви хочете сказати, що темні енергії справді існують, і є люди, які вміють ними керувати?

– Будемо говорити прямо: кожна енергія має творця, з нізвідки вона не з'являється. І «автором» чорної енергії може бути тільки нечиста сила.

Нещодавно до мене в Севастополь приїжджав один солідний полковник зі сім'єю. Його син-студент одного разу побачив

уві сні сатану, після чого юнака почала переслідувати нечиста сила: в гуртожитку серед білого дня хтось ввижався, ночами мучили страхіття... Батько був упевнений, що син просто дурня клеїть. Але вести його до лікаря не ризикнув: молоду людину однозначно покляли б до божевільні, і на цьому кар'єра військового закінчилася б. Тому насамперед вони вирішили приїхати до мене.

Пішли ми всі разом молитися до церкви. Полковник усім своїм виглядом показував, що до релігії і конкретно до екзорцизму він ставиться вкрай несерйозно. І Господь показав йому, що є правда, а що брехня.

Річ у тім, що до церкви цього дня привели біснувату жінку, і коли я почав молитися, вона у страшній злості стала на мене кидатися, а в кульмінаційний момент раптом піднялася в повітря. Полковник як побачив цю картину, то з жахом корком вилетів з церкви. Так хотілося йому вслід крикнути: «Захиснику Вітчизни, куди ж ти тікаєш?» Але головне – побачивши на власні очі дію нечистої сили, цей чоловік зміг повірити в існування Господа Бога. І в церкву він почав ходити регулярно, і хлопчика його ми відмолили й повернули до нормального життя.

– А за допомогою якої сили, на ваш погляд, діють екстрасенси і так звані білі маги, які теж використовують ікони та молитви і також рятують людей від найрізноманітніших захворювань?

– Я особисто нікого ні від чого не рятую. Я просто звертаюся до Бога з молитвами про допомогу для конкретних людей. І за цими молитвами зцілення до людей приходять не від мене, а від Господа. Якщо ж я хоч на мить припишу собі заслугу чийогось зцілення, то Господь відразу ж перестане слухати мої благання. Не випадково екзорцизмом священник може займатися лише з благословення єпископа.

А що стосується екстрасенсів, цілительів і всіх тих, хто нібито володіє якимось особливими енергіями, то ходити до них – страшний гріх, за який доведеться згодом відповідати: якщо не вам, то вашим дітям чи онукам. Тому що всі вони працюють за допомогою відкритого «третього ока», яке з волі Господа Бога в нормальної людини повинно бути закритим.

З цієї ж причини людина не має права відкривати собі або іншій людині чакри, працювати з енергетикою та аурую, а також

давати можливість бачити нібито минулі життя. Так само небезпечно ворожити на майбутнє.

– І сільські бабусі, які «заговорюють» дивну хворобу під назвою «рожа», теж, виходить, діють не по-Божому?

– Не треба ходити по жодних бабках – прикладіть до хворого місця червону ганчірку, і все само пройде.

Інша справа, якщо та ж сільська бабуся допомагає людям за допомогою трав, які вона сама збирає і знає, як ними лікувати. І гаряче молиться Богу за хвору людину. Вона не проводить ніяких ритуалів і змов – відповідно, не вступає у змову з нечистою силою.

Головне – треба чітко усвідомити: магія не може бути чорною або білою. Будь-яка ворожба – це мерзота в очах Бога.

– Чи можна довіряти снам?

– Сні, в яких нам повідомляють якусь істину, даються від Бога. Святий Йосиф бачив чудові сні, Діві Марії уві сні з'явився ангел з благою звісткою... А страхіттями зазвичай мучить людей тільки сатана.

– А розгадувати незрозумілі сновидіння треба?

– Не треба! Як кажуть, чим далі в ліс, тим більше дров. Якщо часто сняться незрозумілі сні, то нескінченні їх розгадування можуть захопити настільки, що може і депресія початися, і розлади психіки.

– Чому до одних людей постійно липне всяка гидота у вигляді вроків, а до інших – ніколи?

– Це залежить від морального стану як самої людини, так і всього її роду в цілому. Якщо стан слабкий, то навіть найпримітивніший ритуал подіє на неї миттєво.

Як правило, згодом такої людині починають снитися жахіття, потім вона впадає в депресію, періодично «чує» якісь голоси, а іноді силою погляду навіть пересуває предмети. Інші прояви вроків – постійні хвороби, невдачі, руйнування планів. В уражених темною енергією немовлятам напередодні хрищення різко підвищується температура. Все це сигнали того, що хтось «попрацював».

Основними жертвами ритуальних дій найчастіше стають жінки і діти. Мені доводилося проводити екзорцизм навіть над однорічною дитиною. Ночами хлопчик ревів, наче величезний ведмідь, і це ревіння люди чули на відстані десяти кілометрів.

Цікава особливість: коли люди чують, як реве біснуватий, вони падають на коліна... Був випадок, коли під час богослужіння одну біснувату жінку не могли втримати на місці шестеро дорослих чоловіків. Зі сторони ця картина нагадувала кориду: жінка, як оскраженілий бик, підкидала в повітря «торeadорів». А коли вона заревла, то здорові чолов'яги, не змовляючись, упали на коліна і почали молитися. Потім до мене підійшов один професор і сказав, що якби на власні очі не побачив цю картину, то в житті не повірив би в реальність того, що відбувається. Це говорить, що щось є...

– Я недавно подивилася до-кументальний фільм про те, як у далекій російській провінції священник виганяє з одержимих людей бісів. Дві ночі потім спати не могла – страшно!

– У мене був випадок, коли до мене причепився сусід-кагебешник. Варто було йому трішки випити, як він вставав під моїм вікном і починав знущатися: «Ей, божевільний! Ти навіть зібрав інших божевільних і молишся?» Одного разу я не витримав: все, кажу, ти мене дістав! І мало не силою повів його до храму. Почав молитися, щоб Господь його напоумив. І раптом цю людину як скрутило, як стало кидати з боку в бік! Насилу вдалося все це зупинити.

Наступного дня виходжу з дому – сидить він на лавці і смиренно так мені каже: «Доброго ранку, дорогий отче Яне! Вибачте мене, дурня...»

– Яка ж у вас все-таки складна місія!

– Так, місія важка. Але що поробиш, відступати не можна. Коли у вас в Прибалтії мене тасмно висвячували на священника, то сказали: «Ти можеш проводити екзорцизм, але не маєш права ніде це оголошувати». І відправили служити в Казахстан, де незабаром до мене почали приводити дивних людей.

Я страшно боявся: чи можу щось зробити для них, використовуючи екзорцизм? Чи спитас з мене Господь за те, що я використав чи не використав це право? А потім зрозумів: сумніватися не можна. Тому що виганяти з одержимих людей бісів – це місія всіх священників. Христос так і сказав апостолам: ідіть навчайте, виганяйте, зцілюйте.

– А охрищена людина може стати одержимою?

– Звичайно. До мене одна жінка приходила вся в слезах. Каже, що в неї на пару з братом в житті все розвалюється з цілком незрозумі-

лих причин. Я почав молитися, потім кажу: «Хтось із твого роду пролив багато невинної крові». Жінка весь тиждень з'ясовувала найдрібніші подробиці життя свого роду. І потім старенька бабуся їй зізналася, що одного разу її батько знищив цілий циганський табір...

Був випадок, коли до мене привезли зовсім крихітну дівчинку, яка страждала на епілепсію. Подивився я на малечу і кажу її мамі: «Ви багато абортів, напевно, зробили». Вона обурилася: «Що Ви! Ніколи в житті!» Пояснюю: «Значить, їх робили інші жінки з вашого роду». Через пару днів вона, плачучи, прийшла знову. Дізналася, що її мама зробила тринадцять абортів, а свекруха... сімнадцять!

Потім якось мене попросили допомогти іншій жінці: вона кілька місяців поспіль не могла впоратися з риданнями після того, як отримала звістку про те, що її єдиний улюблений син загинув на війні в Чечні. Я нахилився до неї і зрозумів: цей син був її другою дитиною. А першу дитину, яку їй послав Бог, вона вирішила вбити ще до появи на світ. Тоді страшний біль через її вчинок відчув сам Господь, і тепер настала її черга зрозуміти, що відчуває Бог, коли людина вбиває Його створіння...

Ми часто думаємо: чому з нами відбуваються ці пригоди, за що ми отримуємо удари долі? Причини завжди є. І відповіді обов'язково даються через якийсь час. Аборт – це вбивство дитини. Страшний гріх, за який треба відповідати.

– Що, згідно зі вченням Церкви, треба робити жінкам, які через незнання або в силу якихось інших причин робили аборти?

– По-перше, треба читати молитви «Отче наш», «Богородице Діво» і «Вірую». По-друге, розповіді про свій гріх на сповіді і попросити у Бога прощення.

По-третє, треба мінімум один раз і максимум п'ять разів прийняти Причастя за спасіння душі своєї ненародженої дитини, промовляючи про себе такі молитовні слова: «Через заступництво Пресвятої Богородиці Діви Марії прошу тебе, Отче і Духу Святий, прости мені гріхи. Діти мої, вибачте мене. І як винагороду, Господи, прийми від мене жертву – Причастя за спасіння душі абортованої дитини».

Треба розуміти, що душі убитих в утробі матері малюків продовжують відчувати муки, оскільки переходять в інший світ з первородним гріхом. А коли ми приймаємо за них Причастя, то звільняємо їх від цього гріха.

Я до сих пір пам'ятаю, з яким розчуленням одна жінка мені розповідала, як після прийняття Причастя за свою ненароджену дитину їй вночі наснився дивний сон: крихітна дівчинка танцювала у неї на долоні, сміялася і говорила: «Дякую».

– Ви згодні з тим, що аборти стали гострою проблемою саме нашого сучасного світу, адже ще сто років тому люди елементарно не вміли їх толком робити, боялися...

– Ця проблема існує з дня убивства невинних немовлят в Ізраїлі та Єгипті.

– Отче Яне, а чи треба взагалі боятися темних сил?

– Треба вірити в Бога. І не треба поруч з натільним хрестиком носити кулончики зі знаками зодіаку або іншими незрозумілими символами, талісманами. Де в Євангелії є вказівки на ці зображення? Треба думати над тим, для чого вони взагалі сьогодні культивуються. Для того, щоб відвести людину від знака Христа і християнства як такого. А якщо ти носиш на шії барана, бо ти за знаком зодіаку Овен, то, по суті, рано чи пізно ти цим бараном станеш.

За матеріалами: subbota.com

(Продовження, початок на 12 стор.)

молитов про зцілення. Варто процитувати один з її пунктів: «Поза тим, доконечним є, аби ті, хто провадить екзорцизм, запобігали вибухам істерії та дбали про те, щоб форма їхніх молитов не була штучною і театральною» (ст. 5, пар. 3).

Важко сказати, наскільки вдалими будуть ці спроби запанувати над спонтанною релігійністю, а чи ми матимемо справу з подальшою «пентакосталізацією» католицизму. Треба усвідомлювати, що більш видовищні молитви про зцілення та звільнення (а саме з ними часто пов'язують потребу подальших екзорцизмів) мають більше спільного з п'ятдесятницькими спільнотами, ніж із традицією Церкви.

Тут варто відзначити, як по-різному підходять до питання дій демона та до екзорцизму рухи, які більше вкорінені в побожності об'єктивній, сакраментальній, а, зокрема, ті, що посиляються на християнську ініціацію.

Отож, про сатану багато говориться на Неокатехуменальній Дорозі, де молитву екзорцизму відмовляють під час почергових скрутиніїв, як це робилося в давнину над катехуменами. Однак тут акцент зроблено виразно на діяння демона через спокушання до гріха.

Подібно і в русі «Світло – життя». Щоправда, під кінець 1970 х рр. о. Франциск Бляхницький дуже широко відкрився на досвід Віднови у Святому Дусі, й відтоді «оазова» побожність стала надзвичайно харизматичною, з усіма наслідками цього. Однак тема екзорцизмів в офіційних матеріалах реколекційних оаз з'являється тільки за нагоди повторення скрутиніїв, почерпнутих з Обрядів християнського втаємничення дорослих. Натомість біблійний фрагмент, який говорить про злих духів, яких можна вигнати тільки постом і молитвою (пор. Мк. 9, 29), став для о. Бляхницького однією з головних підстав ідеї абстиненції, яка слугує для подолання «демона алкоголізму». Як видно, ми тут перебуваємо на крайніх позиціях надміру ревного вбачання одержимості та потреби екзорцизмів.

Очевидна справа, що на популярність тематики екзорцизмів та одержимостей сьогодні має величезний вплив мас-культура, з фільмами типу «Екзорцист» на чолі. Тому закінчу посиланням на, на мою думку, найстрашнішу сцену фільмової діяльності сатани. Під кінець першої частини «Хресного батька» Майкл Корлеоне тримає перед хрещенням дитину своєї сестри і відповідає на запитання священника: «Чи зрікаєшся сатани і всіх діл його?»

Поміж його ствердними відповідями ми бачимо чергове вбивство, звершуване в цю мить за його розпорядженням. Режисерові вдалося схопити в цій сцені те, чого Церква навчала від початку: ані Бог, ані сатана не можуть людину ні до чого примусити. Однак людина може свідомо піддатися спокусі й вибрати зло – а це, по факту, щось набагато страшніше; це тішить сатану, а нас має наповнювати страхом. Страхом тим більшим, що це зло не проявляється у театральних криках, а діє у білих рукавичках.

Матеріал підготовлений на основі симпозиуму «Окультизм – сатанізм – екзорцизм», організованого Вищою митрополичою духовною семінарією та Папським факультетом теології 2002 р.

Анна ВОЙТАС, «Stacja7.pl»

Переклад: Олена ДОВГАЛЬОВА, CREDO

«Диявол існує», – з'їзд екзорцистів у Ченстохові

У Ченстохові (Польща) відбувся формаційно-молитовний з'їзд екзорцистів. За останні 20 років кількість таких священників у Польщі збільшилася: тепер їх – близько 100 осіб.

Коли зникає віра, пробуджуються демони, – каже о. Мар'ян Райхель, польський екзорцист. За його словами, потреба в екзорцистах пов'язана зі станом сучасної людини, яка через різні процеси секуляризації й атеїзації позбавлена вищих духовних цінностей.

«Щонайменше починаючи з епохи Просвітництва, триває атака на християнські цінності, викидання їх із суспільного життя. Це не лише комунізм, це вже триває кілька століть. Французька революція стала кульмінацією перемоги цієї програми. Світ бореться з Богом, боротьба між добром і злом реальна», – переконує екзорцист.

Священик визнає, що інколи служіння екзорцистів зустрічається з незрозумінням, зокрема також і з боку інших священників та вірних: бо ви, мовляв, усюди бачите диявола! Отець Мар'ян на такі закиди відповідає з гумором: «То покажіть мені, де його немає, і я з радістю туди виберуся». Така поведінка дуже характерна для сучасних людей, які не визнають надприродного світу. Проте, переконує він, диявол існує, він діє і спокушає; і нам лише здається, що якщо ми його не бачимо, то його нема.

Найбільше заперечують існування диявола люди, які відійшли від Бога, зазначає екзорцист. «Вірити в Бога і вірити Богу – це найважливіша

духовна порада, яку ми, екзорцисти, хочемо переказати всім вірним», – підкреслює францисканець о. Юзеф Вренцицькі. Чернець наголошує, що найкраща зброя – це стан благодаті і молитва. Такий людині не варто боятися, тому що Ісус переміг світ.

Під час з'їзду окрему увагу було призначено духовному розпізнанню, формуванню священників у цьому напрямку.

Екзорцисти під час зустрічі мали можливість поділитися досвідом та взаємно укріпити один одного у вірі.

Також обговорювалися теми, серед яких – небезпека гендерної ідеології; правні питання, пов'язані з процедурами звільнення від церковних кар; проблеми психічних розладів, з чим у своїй праці зустрічається екзорцист; розрізнення примарних голосів та справжнього Божого голосу.

За матеріалами: Deon.pl; джерело: CREDO

Відповідає Радіо Ватикан

Запитання до священика

ВАЖКІ ПИТАННЯ

УЧАСТЬ В ЛІТУРГІЇ І ПРИЧАСТЯ БЕЗ ПОПЕРЕДНЬОЇ СПОВІДІ

Питання: Чи не є святотатством брати участь в Літургії і приймати Причасття без попередньої Сповіді?

Відповідь: Щоб відповісти на це питання, необхідно повернутися до теми смертного і буденного гріха, якій ми присвятили одну з наших попередніх розмов.

Якщо віруючий знає за собою тільки повсякденні гріхи, то, приступаючи до Причасття, він не робить ніякого святотатства, оскільки повсякденний гріх не позбавляє людину стану благодаті. Повсякденні гріхи відпускаються також в обряді покаяння, який ми здійснюємо під час Літургії. Повсякденні гріхи відпускаються через освячуючу благодать, яку ми приймаємо в момент Причасття.

Тим не менше, як ми вже говорили, краще сповідатися регулярно, навіть якщо на совісті тільки повсякденні гріхи. Рекомендується приступати до Таїнства Покаяння один раз на місяць, ще краще – кожні два тижні або частіше.

Якщо ж людина усвідомлює, що вона скоїла тяжкий гріх, то не може приступати до Святого Причасття, не сповідаючись. Учительство Католицької Церкви в цьому питанні посилається на те, що Святий Дух говорить через апостола Павла: «Тому, хто буде їсти хліб цей чи питиме чашу Господню негідно, буде винний супроти тіла та крові Господньої. Тож нехай людина випробує себе, і так нехай їсть хліб і п'є з чаші. Бо хто недостойно їсть і п'є, не розрізняючи Господнє тіло, той на осуд їсть і п'є. Через це між вами багато хворих і недужих, і чимало тих, які впокоїлися».

Якщо я усвідомлюю, що перебуваю в стані смертного гріха, то я не здійснюю святотатства, відвідуючи Святу Літургію. Щоби брати участь в Літургії (зрозуміло, не приступаючи до Причасття), досить того каяття, яке ми висловлюємо в акті покаяння.

Таким чином, і розлучені католики, які вступили у повторний шлюб, не тільки можуть, але, в силу церковної заповіді, повинні відвідувати Святу Літургію кожної неділі і святкові дні.

ЧИМ ВІДРІЗНЯЮТЬСЯ ХРИСТІАНСЬКІ ЧУДА ВІД УСІХ ІНШИХ?

Питання: Як пояснити чудеса, що відбуваються за межами християнства, наприклад, екзорцизм над людьми? Чи є якась характеристика, яка відрізняє християнські чудеса від усіх інших?

Відповідь: По суті, це ж питання задавали і юдеї, що стали свідками чудес Ісуса Христа. Аби не допустити визнання Його Божественності, вони стверджували, що Він творив чудеса силою найгіршого з демонів – Вельзевула. Сам же Ісус говорив, що «...встануть лжехристи та ложні пророки, які чинитимуть великі знаки й чудеса, щоб, коли можна, звести навіть і вибраних» (Мт. 24, 24).

Святий апостол Павло теж згадує про подібні чудеса, що здійснюються за допомогою диявола, особливо ті, що відбуваються при наблизненні кінця світу: «І тоді й з'являться беззаконний, якого Господь Ісус умертвить духом уст своїх і знищить сьйвом приходу свого. Поява бо того буде під діянням сатани з усякого роду силою, із знаками і з неправдивими чудами» (2 Сол. 2, 8-9).

Читаємо також в Одкровенні: «І побачив я: з рота дракона і з рота звіра, і з рота лжепророка виходили три духи нечисті, немов жаби; то ж і є духи демонські, що творять знамення» (Одкр. 16, 13-14). Таким чином, згідно зі Свя-тим Письмом, і демони можуть творити чудеса.

Крім цього, потрібно мати на увазі, що іноді якесь явище здається чудесним, але насправ-

(Далі – на 15 стор.)

ЛІТУРГІЙНО-ОБРЯДОВІ ЗАПИТАННЯ

На запитання з царини літургійно-обрядових питань відповідає о. Андрій Нагірняк на основі книжки «Про мораль, звичаї, обряди» (Львів: Свічадо, 2009) і рубрики «Запитання до священика», що існує на офіційній інтернет-сторінці УГКЦ — www.ugcc.org.ua.

В який момент святої Літургії хліб і вино перетворюються на тіло і кров Ісуса Христа? (Олег)

У Божественній Літургії св. Івана Золотоустого і св. Василя Великого під час анафори (євхаристійного канону) після виголошення священиком Христових слів «Прийміть, їжте, це єсть Тіло моє...» і «Пийте з неї всі, це єсть Кров моя...» є ще молитва про зіслання Святого Духа, і ця молитва називається епikleзою. «Епikleза» походить від грецького слова «епіклезіс», що означає «призивання». У Літургії св. Івана Золотоустого епikleза має ось такий зміст: «І сотвори ото хліб цей чесним тілом Христа твого... А те, що в чаші цій, – чесною кров'ю Христа твого... Перетворивши Духом твоїм Святим».

Питання епikleзи було й продовжує бути далі предметом дискусій та суперечок між східними і західними богословами. Трудність полягає в тому, що в епikleзі йдеться про перемену чесних дарів у Тіло і Кров Христа, хоча, згідно з думкою римо-католицьких богословів, ця перемена вже відбулася Христовими словами. До II Ватиканського Собору латинська меса не мала епikleзи, а сучасна римська Літургія має епikleзу лише в деяких варіантах євхаристійного канону, і то перед словами Христа. Тому більшість західних богословів приписує христоставленню силу виключно Христовим словам, а епikleзу вважає як несуттєвий додаток чи тільки драматичне продовження акту освячення.

Багато східних православних богословів впадає в іншу крайність і твердить, що євхаристійна перемена відбувається тільки під час епikleзи, а Господні слова лише переповідають історичні події. Церква ж у цій справі не прийняла якогось остаточного догматичного рішення.

На думку богослова-літургиста протоєрея Олександра Шмема-на, ціла Літургія є переменою, і в першу чергу – переменою людського буття у боголюдське, тож у своєму ставленні до неї слід бути вище від таких казуїстичних питань (детальніше див. http://www.krotov.info/libr_min/sh/scheman/schemem28.html)

Що таке інтенції? (Олег)

Мета Божественної Літургії – це спільне прославляння Бога, подяка (євхаристія – благодарення) за усі Божі дари та принесення жертви за людські гріхи. Крім того, кожна людина має ще свої власні прохання і заносить їх під час богослуження перед престіл Всевишнього. У Східній Церкві є звичай давати священикові карточки з іменами людей живих або померлих, і він згадує (поминає) їх на Службі Божій під час

проскомидії, на ектенії та під час євхаристійного канону (анафори). Таким чином церковна спільнота, очолювана священиком, спільно молиться та приносить євхаристійну жертву «за всіх і за все».

Замойський синод скасував цей старовинний звичай і запровадив латинську практику служіння Божественної Літургії лише в одному напрямі (інтенції) жертводавця. Інтенціями, отже, називають також саму грошову пожертву на Святу Літургію з певним наміром. Такий підхід до Служби Божої цілковито чужий духові Східної Церкви і самій суті Божественної Літургії – це таке велике й незбагненне таїнство Божої любові, що її ніяк не годиться обмежувати одним наміром. Одна Служба Божа охоплює мільйони найрізноманітніших інтенцій, як ми вже казали – «за всіх і за все».

Для приватних інтенцій Східна Церква має окремі богослужіння, як ото молебні, акафісти, парастаси тощо.

Кодекс канонів для Східних Церков так вирішує це питання:

Кан. 715

§ 1. Священикам можна приймати пожертви, що їх вірні, згідно з визнаним звичаєм Церкви, офірують на відправу Божественної Літургії у їхніх наміреннях.

§ 2. Можна також, якщо так дозволяє законний звичай, приймати пожертви за Літургію Передосвячених дарів і за поминання в Божественній Літургії.

Кан. 716

Із збереженням кан. 1013, настійно рекомендується, щоб єпархіальні Єпископи, по змозі, впроваджували практику, відповідно до якої, приймалися б тільки такі пожертви з нагоди Божественної Літургії, які вірні добровільно офірують, але кожний священик повинен охоче, навіть без жодної жертви, правити Божественну Літургію в наміренні вірних, зокрема вбогих.

Які є молитовні традиції вервиці та Ісусової молитви? Які плоди вони приносять? Якщо можна, порівняйте їх психологічну дію. Яка традиція більш притаманна УГКЦ? (Олександр)

Українська Греко-Католицька Церква є Церквою східної богословсько-літургійної традиції, для якої більш притаманною є практика так званої «Ісусової молитви».

Зокрема, цю молитву практикував у своєму духовному подвизі і свя-тий священномученик Йосафат (Кунцевич).

Дуже вдало і лаконічно описана ця духовна практика в молитовнику «Прийдіте, поклоніться!», виданому за благословенням Блаженнішого патріарха УГКЦ Мирослава-Івана кардинала Любачівського. Саме це пояснення і наводимо тут.

Ісусова молитва

Назвою «Ісусова молитва» вказується на одну з найбільш улюблених і поширених молитов християнського сходу: «Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене грішного (грішну)!»

Св. Павло нас учить: Моліться безперестанку (1 Сл. 5, 17). Цей апостольський заклик можемо сповнити в якійсь мірі молитвою на чотках. На чотках можна повторювати будь-яку молитву до Господа, Матері Божої чи святих. Коротка молитва, яка збуджує в нас глибокі духовні почування і дитинне довір'я до Бога, це Ісусова молитва.

Ісусовою молитвою прославляємо Трьєдиноного Бога – Отця, і Сина, і Святого Духа. Прославляємо Бога як Господа вседержителя, Творця неба і землі і всього видимого і невидимого. Вимовляємо ім'я, яке є понад усяке ім'я (Фл. 2, 9) і в якому одержуємо все, чого просимо (Мт. 16, 23) Ісуса. Ісповідуємо, що Він є обіцямим Месією, Христом, якого Бог послав для нас, людей, щоб звільнити нас від неволі диявола і гріха. Він же – Син Бога живого (Мт. 16, 16), який став людиною, щоб нас спасти своєю смертю і воскресенням. Молитвою єднаємося з Богом. Однак ми самі не в силі, як належить, молитися. Святий Дух учить нас молитися до Отця в ім'я Ісуса (Мр. 13, 11; Рм. 8, 26-27). Але водночас, стаючи перед Господом, признаємо, що не завжди ходили ми дорогами Божих заповітів, не раз грішили і виявляли невдяку та холод до Божої любові. Тому перепрошуємо Його і благаємо в Його милосердя словами: помилуй мене, грішного (грішну).

Ісусову молитву можна часто повторювати в часі дня. Володимир Мономах так учив своїх дітей: Навіть і на коні їздючи – «Господи, помилуй» благайте безперестану потай, – бо ся молитва єсть ліпша од усіх («Поучення дітям»).

Ісусова молитва справді помагає нам підносити думку до Бога і, хоч ми свідомі своєї немочі та гріховності, однак будьмо переконані, що Божа любов і милосердя є більші і сильніші від наших упадків.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

сектах про якусь демократичність просто абсурдно. Вони мають авторитарного лідера, групу лідерів, чие слово прирівнюється до божественного одкровення і є абсолютним наказом, не послухати який просто неможливо. Того, хто виявить непослух сектантським авторитетам, одразу ж в той чи той спосіб карають. Найгірша кара для переконаного сектанта – вигнання із секти. Якщо в Католицькій Церкві усе її функціонування прозоре, то в сектах ніхто ніколи не знає, з якої причини прийняте те чи те рішення, куди і як розподіляють фінансові потоки, чи чому група вдається до тих чи тих дій.

Також у сектах, – а, на жаль, і в більшості християнських конфесій, – немає типово демократичного поділу між гілками влади: на судову, законодавчу й виконавчу. Своєю чергою, саме в Католицькій Церкві, навіть за абсолютної папської монархії, цей поділ завжди існував.

Так що твердження про деспотичний характер Католицької Церкви – ніщо інше, як вигадка. Надуманою також є і розмова про начебто демократичний характер будь-якої секти. Секта не може бути демократичною вже хоча б зі специфіки своєї природи як авторитарного утворення.

24. Чому сектанти так люблять проповідувати про кінець світу або про майбутні катастрофи?

Людська психіка має одну досить цікаву здатність – ми любимо, щоб якесь жажіття нам «лоскотало нерви», або, як тепер кажуть, «потребуємо адреналіну». Саме на цій потребі людської психіки і ґрунтується любов римського натовпу до гладіаторських боїв, любов середньовічного та ранньомодерного натовпу до прилюдних страт. Любов теперішнього обивателя до фільмів-жахів, фільмів-катастроф, чорної та військової хронік. Граючи на цих струнах людської душі, сектанти стараються здобути якнайбільшу людську увагу. Я помітив, що коли проповідую про кінцеві речі (особливо про кінець світу), у церкві практично всі люди слухають уважно й зацікавлено.

Зранена первородним гріхом людська природа відзначається схильністю до зла, і, можливо, саме ця схильність і відповідає за таку ненаситну любов людей до жахливого. Окрім цього, ніхто при здоровому глузді не відважиться стверджувати, що у світі панує мир, злагода і справедливість. Адаже щоденно чуємо про війни, вбивства, насильства, несправедливість. І десь у темних закутках нашої свідомості зроджується ненависть до цього світу, сповненого злом. Тому й підсвідоме бажання тотальної справедливості робить тему кінця світу цікавою для слухачів, оскільки, з одного боку, ця тема «лоскоче нерви», а з іншого – дає надію, що цей зіпсутий гріхом світ минеться і настане Царство Боже.

Отож, тут немає якоїсь містики,

якоїсь змови; тут радше стикаємось зі свідомим чи підсвідомим використанням сектантами негативних сторін нашої зраненої первородним гріхом природи.

25. Чому сектанти завжди мають потребу щось комусь доводити, щось комусь нав'язувати?

Головна причина сектантської нав'язливості – підсвідомий сумнів у власній правоті. Людина, яка справді переконана у власній правоті, не має жодної потреби накидати комусь свої переконання. Окрім цього, більшість членів сект не народжуються в ній, а стають сектантами, відкинувши власні попередні релігійні та світоглядні переконання. І це зроджує в них певний більшменш усвідомлений комплекс вини – насправді в потаємних закутках душі вони відчують себе зрадниками. І тому, щоб якось притишити цей легенький шепіт сумління, вони намагаються заглушити його через доказування іншим власної правоти, через зтягування щораз більшої кількості членів у свою секту.

Потреба комусь щось доводити, доказувати, накидати – це фактично потреба заспокоїти власну непевність і сумління.

26. Чому для аргументації власних тверджень сектанти полюбують покликатися на науку?

Раціоналізм нових часів у більшості людей породив нераціональну віру в науку як у своєрідного непомильного оракула. Попри те, що наука, особливо останнім часом, часто показує помилковість власних попередніх тверджень, пересічна людина нашого часу має глибоке переконання у непомильності науки і точності її висновків. Навіть сьогодні, коли усе релятивізується, стає відносним, для більшості людей твердження науки усе ще лежать у царині єдино правильного й непомильного знання.

Тому секти, відчуваючи цей аспект сучасного менталітету, для більшої переконливості своїх тверджень звертаються до різних псевдонаукових тверджень або пристосовують свої твердження до наукових відкриттів.

Часто сектанти покликаються на джерела, які згодом виявляються вигаданими або неавторитетними. Щораз більше з'являється різних псевдонаукових теорій, під виглядом так званої альтернативної науки, які, якщо їх піддати науковій перевірці, не витримують критики. Але поки що на піку популярності різних псевдонаукових тверджень сектанти вміло користуються браком у більшості людей спеціальних знань.

Окрім того, сектанти часто вдаються до переколювання біблійних текстів, історичних фактів, творів церковних діячів. Тому й у сектантській методології просування власних тверджень, переколювання наукових істин чи підтасовування їх для власних потреб не є чимось незвичайним.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

(Закінчення, початок – на 14 стор.)

ді є плодом вміння людини. Це, наприклад, ілюзіоністи. Тут можна привести в приклад і Дона Боско: він показував фокуси, за які дехто звинувачував його в магії.

Ось як святий Тома Аквінський коментував наведені нами на початку слова Ісуса про те, що «повстануть лжехристи та ложні пророки, які чинитимуть великі знаки й чуда, щоб, коли можна, звести навіть і вибраних» (Мт. 24, 24). «Питання в тому, чи можуть демони творити чуда, – пише святий Тома. – Потрібно відповісти «ні», якщо слово «чудо» розуміти в буквальному значенні: адже не є чудом те, що зроблено всупереч порядку якогось окремого процесу, але ним є те, що скоєно поза порядком всієї природи. А це відбувається тільки силою Божественною. Однак буває, що вище створіння не утримується порядком нижчого; тому те, що не можна зробити силою нижчих елементів, відбувається силою елементів вищих: так серед людей є такі, які володіють спритністю або хитрістю в тому, що іншим здається дивним. Так само відбувається з демонами, оскільки вони володіють більш тонким розумом. І так само, як деякі спритні люди роблять те, що здається дивом, і демони можуть природним чином здійснювати те, що нам здається дивним. Але як це відбувається? Потрібно зауважити, що в природних речах існують певні паростки, здатні породжувати (...). Ці сили краще знайомі демонам, ніж нам (...). Де-якими елементами можна майстерно управляти, щоб такі чудеса відбувалися. Але так не можуть відбуватися чуда, які не походять від природної реальності, як, наприклад, воскресіння мертвих».

Не може бути справжніх чудес за межами християнства, максимум можуть мати місце надзвичайні явища. У різних нехристиянських культурах можуть відбуватися надзвичайні явища, але нікому поки що не вдалося воскресити мертвих. У тому випадку, коли ці явища відбуваються за допомогою злих духів, вони ведуть до смерті душі.

Є і ще одна важлива відмінність: чудеса, вчинені в християнстві, завжди мають духовну мету. Так, чудеса Ісуса мають завжди духовне і символічне значення. Він їх робить з ясною метою, відкриваючи завісу Своєї таємниці і того вирішального чуда, яке Він створить Своїм воскресінням з мертвих. Цю владу творити чудеса Господь передав апостолам, відправляючи їх звіщати Царство Боже. Не випадково місіонерському мандату Ісуса передують десять чудес, про які ми читаємо в Євангелії від Матея (8 і 9 глави). Вони є знаменням істинного посланника і місіонера.

Не можна заперечувати, що Бог, який у Своєму милосерді бажає спасіння всіх людей, наділяє особливими милостями і людей інших релігій, щоб підтримувати в них віру і моральність, а також на знак Своєї близькості. Але і тут не можна говорити про справжні чудеса.

В кінці Євангелія від Марка Господь говорить про знаки, які будуть супроводжувати Церкву: «А ось чуда, що будуть супроводити тих, які увірують: Ім'ям Моїм вигантимуть бісів, будуть говорити мовами новими; гадюк руками братимуть, і хоч би що смертоносне випили, не пошкодить їм; на хворих будуть руки класти, і добре їм стане» (Мр. 16, 17-18). І ще, в Євангелії від Івана: «Діла, що чиню їх у Ймення Свого Отця, вони свідчать про Мене» (10, 25). Таким чином, справжні чудеса відбуваються для того, щоб свідчити про істинність вчення Христового і про святість Його життя і життя Його учнів.

Ісус обіцяв ту ж владу і Його Церкві. Чудеса, що здійснюються в християнстві, мають ту ж мету: свідоцтво про істинність вчення Христового і святості життя: «Істинно, істинно говорю вам: Хто в Мене вірує, той так само діла робитиме, що їх Я роблю. А й більші від них робитиме, – бо Я вже йду до Отця Мого» (Ів. 14, 12).

Джерело: Радіо Ватикан

В Грузії знайдено посудину зі святою водою, яка не зіпсувалася за 1300 років

Розкопки проводилися в храмі V ст., на правому березі річки Дуруджі, в городищі, званому місцевими жителями Долочопі, що відноситься до пізньоантичного – ранньосередньовічного періоду історії Грузії.

За словами керівника експедиції національного музею Грузії професора Нодара Бахтадзе, цей повністю захищений від зовнішніх впливів глиняний посуд було виявлено в центральній частині базилики, в сухому ґрунті. Зруйновані після навали арабів в VIII ст. стіни храму природним чином законсервували кверві.

Освячена вода в цій ємності зберегла всі свої корисні властивості, що було підтверджено лабораторним аналізом. За цією освяченою далекими предками водою вже який день приходять духовні особи і парафіяни з навколишніх церков та монастирів.

У запечатаному протягом тринадцяти століть храмовому кверві (великому глиняному глечуку, вкопаному в землю) археологи виявили кришталеві чистоти святу воду. Вага кверві – приблизно 1 тонна.

Освячена у VIII ст., а, може, й раніше, ця вода була виявлена на території зруйнованого храму в місті Кварелі (Кахетія). Сам кверві датований V-VIII ст. Свята вода, вік якої налічує кілька століть, – перша така у своєму роді знахідка, пише грузинське видання «Kvirispalitra.ge».

США: Біблія вціліла в повністю згорілому автомобілі

У Мемфісі (США) під час автомобільної аварії із загорянням чудесним чином вціліла Біблія, повідомляє канал Fox26. «Дивно, але Біблія, що лежала на передньому сидінні, виявилася єдиним предметом, що не постраждав від полум'я в вигорілій машині», – наголошується в повідомленні.

Офіцер поліції і «добрі самаритяни», як назвав їх водій, допомогли потерпілому вибратися з палаючої машини. Люди розбили вікно і витягли чоловіка з палаючого позашляховика. Він хоч і був госпіталізований, але з травмами, які не представляли небезпеки для життя.

В Ізраїлі виявлено унікальні древні артефакти

В Ізраїлі виявили найдавніші артефакти, що відносяться до часів царя Давида і Соломона, повідомляє «Christian Today». За словами працівників Тель-Авівського університету, в древніх шахтах Тімни в південному Ізраїлі знайшли зразки тканини з текстильних виробів, які датуються X століттям до нашої ери. Вони є першими подібними знахідками, які відносяться до цієї епохи, і «чудово збереглися». За цими речовими свідченнями можна уявити собі, який одяг носили жителі Ізраїлю в давнину, зауважив провідний археолог університету Ерез Бен-Йосеф.

На думку деяких дослідників, місцезнаходження шахт між Мертвим морем та Ейлатом може вказувати на те, що вони належали цареві Соломону.

Серед знахідок, видобутих із древніх мідних рудників Тімни, крім залишків одягу, є також намети, мотузки, шнурки та сумки. Відсутність води в шахтах дозволило органічним матеріалам, яким близько трьох тисяч років, добре зберегтися. Насіння, шкіра і тканини, а також інші надзвичайно рідкісні артефакти, відкривають «вікно» в культуру і побут того періоду, вважають представники університету.

На думку члена археологічної та дослідницької команди Ванесси Воркман, відкриття цих древніх залишків є підтвердженням біблійних текстів. А зразки тканини, довжиною до 5 сантиметрів, дають нам «нову і важливу інформацію» про едумеїв – нащадків Ісава, додав Бен-Йосеф.

На одній зі стін собору в Любеку написано такі слова:

- Ви називаєте Мене Спасителем – і не даєте вас врятувати.
- Ви називаєте Мене вчителем – і не слухаєте Мене.
- Ви називаєте Мене мудрим – і не запитуєте у Мене.
- Ви називаєте Мене Всемогутнім – і не довіряєте Мені.

- Ви називаєте Мене Справедливим – і не боїтеся робити зло.

- Ви знаєте, що Я – дорога, – і не йдете за Мною.
- Ви знаєте, що Я – Господь, – і не служите Мені.

- **Колись Я скажу, що НЕ ЗНАЮ вас.**

Острів Патмос інакше називають «островом Апокаліпсису». Сюди наприкінці першого століття був засланий св. Іван Богослов і тут написав книгу «Апокаліпсис» або «Одкровення».

Іван Богослов помер від старості. Це – єдиний апостол, який помер своєю смертю.

(Рубрику «Цікаві факти з Біблії» тут і в попередніх числах газети «Мета» підготував Богдан ЯРОВИЙ

Вітаємо

ювілярів!

У травні святкують ювілеї:

- 35-річчя священства – о. Зіновій Павлуш (9.05)
- 25-річчя священства – о. Дмитро Черкас (16.05)
- 25-річчя священства – о. Орест Фредина (16.05)
- 20-річчя священства – о. Роман Галамай (23.05)
- 15-річчя священства – о. Андрій Нагірняк (6.05)
- 10-річчя священства – о. Олег Пігіу (16.05)
- 10-річчя священства – о. Сергій Гречковський (28.05)
- 5-річчя священства – о. Іван Гобела (1.05)
- 5-річчя священства – о. Остап Саврук (24.05)

- 70-річчя уродин – о. Михайло Яцишин (12.05)
- 55-річчя уродин – о. Іван Нижник (18.05)
- 50-річчя уродин – о. Орест Мельник (5.05)
- 50-річчя уродин – о. Ігор Хмурик (5.05)
- 45-річчя уродин – о. Сергій Стесенко (27.05)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Лінивство глибокий сон наводить...» (Притов. 19, 15)

Одного дня в Келіях перед Йоаном Великим з'явився чоловік, який висловив бажання стати ченцем.

– Чому ти хочеш стати ченцем? – запитує його великий старець.

– Бо я багато страждав.

– Тоді увійди до моєї келії і розкажи мені все.

Чоловік увійшов, але незабаром вийшов і поспішно віддалився.

– Цей чоловік, – пояснив співбратам отець Йоан, – не може стати ні ченцем, ні, можливо, навіть людиною. Він – із тих, які уявляють собі, що вони багато страждали, спричинивши багато страждань.

Отець Іраклій та отець Агапон були найшанованішими зі старців у монастирі на березі Червоного Моря. Одного дня вони подалися ловити рибу в цьому небезпечному морі, аби братія мала що їсти на вечерю. Увечері отець Іраклій повернувся з величезною рибиною на плечах.

– Яка величезна рибина, отче! – закричали вражені ченці.

– Так, досить велика, – погодився старець. – Але та, яка проковтнула отця Агапона, була значно більшою!

«Хто на багатство покладається, той упаде...» (Притов. 11, 28)

Один багатий чоловік, любитель розваг, опинився якось увечері в селі, де знаходився монастир. Побачивши старця і не розпізнавши в ньому ченця, він велів своїм носильникам зупинитися і запитав у нього впівголоса:

– Скажи, чи є тут нічне життя?

– Ні, – відповів старець, – воно вже давно відправилось до Антіохії.

Один чернець, який засидівся в отця Памво, каже йому на прощання:

– Дозволь мені, отче, зробити одне зауваження: для такого старця, як ти, пальми, що зростають біля твоєї хатини, щось дуже низькі.

Отець Памво з відповіддю не забарився:

– Запевняю тебе, брате, що до твого повернення сюди вони дуже і дуже виростуть.

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. +38(032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____